

M. R. Jones

CHARTA
PASTORALIS
NOTITIAM
DIVINÆ GRATIÆ,
BONITATIS
AC
MISERICORDIÆ,
Pariterque nostrarum Calamita-
tum atque infirmitatum
renudans:

CHAPITRE
DE LA
MORT ET DE LA
VIE
DE LA
CITÉ DE
MONTREAL
PAR
M. DE LA PLOISSE
MONTREAL
1704

P
Noti
Bo

nostr
In

A
JOA

olim
rum
No

à TH

Equ
lie
Do
&
ni

T

CHARTA
PASTORALIS
Notitiam Divinæ Gratia,
Bonitatis ac Misericordiæ,
pariterque
nostrarum Calamitatum atque
Infirmitatum renudans:

Hispanice conscripta
Ab Illustrissimo Domino
JOANNE DE PALAFOX
EIT MENDOZA,
olim Episcopo Populi Angelo-
rum, Mexicensi Archiepiscopo,
Novæ Hispaniæ Pro-Rege,
& Visitatore Generali:

Latinitate donata
à THEOD. GRASVVINCKELIO
Equite S. Marci, Toparcha Ho-
liensi, Hollandiæ, West-Frisiæ
Domanii Fiscique Advocato,
& Cameræ Bipartitiæ pro Ordi-
nibus Belgii fœderati Grapheo.

Mechlinia,
Typis Ioannis Iaye. 1667.

CLARISSIMO,
DOCTISSIMO,
AMPLISSIMOQVE VIRO
D.^{no} MICHAËLI
VANDEN BROECK

Juris Utriusque Doctori,
In Collegio Roterodamensi
Thalassiarchiæ

CONSILIARIO,

nec non

Juris Fiscii Advocato. &c.

Avunculo suo Colendissimo.

Colendissime Avuncule.

*Xcellentis Raraque
Doctrinae Vir Theo-
dorus Grafwincke-
lius, dum vixit, S. ti
Antici & Auratus Eques, Toparcha
* 3 Holi-*

EPISTOLA

Holiensis, Hollandia, West-Frisia-
que Fiscus Patronus, magnum illud
Scientiarum lumen atque numen, se-
ris posteris se se commendavit, ut in
pluribus, sic & in hoc libello, quem,
heu! jam fato proximus ex hispanico
idiomate sua Latinitate donavit; quo
sanè elegantissimo imo & pietissi-
mo summa sua virtutis atque optimi
Styli specimen reliquit, Christiana
Doctrina veraque Pietatis radi-
tot ac tantis jam operibus à se editis,
magis ac magis hanc per Urbem,
quin potius per Orbem, undique pro-
cul dubio sparsurus: Hic est enim li-
bellulus qui omnibus Divinae Gra-
tiae Studiosis quaeque rutilans existere
verè potest; ad quam moralis &
mortalis vitae ratem dirigere securum
erit. Fœlicem me! cujus precibus id
concessit, nec minus consensit, ut tam-
quam

DI
quam
benefici
ejusmodi
istius
Opus h
gratissi
jori cu
avidiu
tur, qu
sub cuj
videren
cer
us qu
judicen
suet a
Opusca
at arg
Illust
tiaris,
Theo

DEDICATORIA.

quam meum bono publico typorum
beneficio vulgare possem. Ne ergo
ejusmodi favore paternoque æterni
istius Viri amore indignus videar
Opus hoc modo posthumum in lucem
gratissimus emitto. Verum ut ma-
jori cum splendore prodiret, atque
avidius multorum manibus terere-
tur, quærendus mihi Patronus fuit,
sub cujus Nominis tutela (ne solum
videret solem) libentius publicam lu-
cernæ cerneret: Et cum in nullius me-
ius quàm tuas manus incidere posse
judicem, quadam fiducia tua de con-
suetâ benevolentia concepta, hocce
Opusculum, mole quidem exiguum,
at argumenti nobilitate maximum
Illustri Nomini tuo dedico. Pa-
tiaris, queso, nunc hanc quoque
Theologiam, ut nuper Meam

*4

Philo-

EPISTOLA DEDICAT.

*Philosophiam, tuis aris Sacram
esse; quibus & meipsum consecro.*

Colendissime Avuncule

*Tuum totis animi viribus
dicatissimum Nepotem*

MELCHIOREM GAILLIART.

Mechliniæ 1. Octobris.

1667.

ME

E
du
Theodo
ret Re
calibu
lucubr
ingens
torum
vix eff
interju
vix eff
Num
jussus
paraly
magn
dentia
quibu
dotes
Scien

MELCHIOR GAILLIART

LECTORI S.

EN tibi, Lector qui pietate
duceris, Celeberrimi Viri
Theodori Graſwinckelii, dum vive-
ret Reipublicæ Bataviæ à Fif-
calibus cognituris, poſtremam
lucubratiunculam, quam, dum
ingens opus Juris publici mul-
torum ab ipſo annorum ſpatio
vix effectum urget ad metam,
interjungendo paucis diebus
vix effudit, quum à Supremo
Numine de ſtatione diſcedere
juſſus hic pronuper violentâ
paralyſi extinctus eſt, non ſine
magna Sublimioris Jurispru-
dentia jactura, & luctu eorum,
quibus perſpectæ erant rare viri
dotes, linguarum complurium,
Scientiarum ferè cunctarum

* S

ex-

exacta cognitio, Humanitas,
candor animi, fides, ingenuitas
summa, ingenii supra vulgus
erecti ignea vivacitas cum per-
spicacitate iudicii. Foetum hunc
tenellum & adhuc rubicundu-
lum mei juris fecit, quo ex ani-
mi sententia de illo statuerem,
promendusne an verò premen-
dus esset. Ego verò per me
stare nolui, quo minus scriptum
tam culti sermonis, & præser-
tim tam utilis argumenti, quod
que nostrum nobis **NIHIL**
tam dilucidè ob oculis ponit, li-
berrimâ ex Authoris elegantif-
simi non minus quam sanctissi-
mi prototypo (in quo ille non
minus sibimet antea indulserat)
& nequaquam anxiam interpre-
tatione, in manus omnium per-
veniret, ne solus istam gemmam
fru-

fruerer.
Scholar
ingratu
co. Sit
tum Gr
& aliis
bus elu
Viri, q
paterna
plexus
tionis.
tiae op
addisco
Gratia
letema
Octob

---

c10.

fruerer, aut Gratia Divinae
Scholam gratis mihi traditam
ingratus ipse inviderem publi-
co. Sit hoc itidem Monumen-
tum *Graswinckeliana* pietatis, quae
& aliis ejusmodi comentationi-
bus eluxit, & meae erga optimi
Viri, qui me vivus fraterno, ne
paterno dicam, amore com-
plexus est, memoriam venera-
tionis. Vale Lector & Gra-
tia opem, necessitudinemque
addiscere ne gravare in hocce
Gratiarum digitis exarato me-
letemate. Mechlinae ipsis Kal:
Octobris, Anno Servatoris

---

c10. 100. LXVII.

In

IN
CHARTAM
PASTORALEM
SIVE

Libellum Posthumum

ex Hispanico idiomate
Latinitate donatum

per
Amplissimum DD.

THEODORUM
GRASWINCKELIUM.

Quidquid alit tellus, quidquid
mare continet, illis

Descripfit calamo propria jura suo.

Civiles genio pandens interprete,
leges,

Implicitos solvit, juris ubique
locos.

His levibus nunc lassâ bonis mens
ardua quidquid

Futi-

Futil

Scandit

Neg

Alta doc

Nun

Gratia

Qua

Quantu

Et q

Infinita

Men

Futile mundus habet, spreuit, in
alta volans.

Scandit in aethereos, renovatâ men-
te, recessus
Neglectisque bonis corporis, alta
docet.

Alta docet: nam prima fuit tunc cu-
ra caduci,

Nunc animæ curas hæc pia Char-
ta docet.

Gratia quanta fuit generi concessa
caduco,

Quæque Dei Bonitas, parvula
Charta docet.

Quantula sit virtus, hominisque po-
tentia quàm nil-

Et quàm sit miserâ conditione
satus.

Infinita Dei est Bonitas, Clementia
summa;

Mensurâ ac numero Gratia Dia
caret

Viliis

*Vilis humus; mortalis homo, est sine
viribus infans*

*Vas ærumnarum theca repleta
malis*

*Gratia, amor, Bonitas, clementia
summa, Dei sunt:*

*Sunt hominis labe, crimina, cul-
pa, scelus.*

*Conscia peccati si mens turbata gra-
vetur,*

*Antidotum præsens, hæc, tibi
Charta dabit.*

*Amicus Amico veteri litavit
J. V. M. D.*

IN
CHARTAM
PASTORALEM
Notitiam Divinae Gratiae &
nostrarum calamitatum
renudantem

Libellum Posthumum

Ex Hispanico
Latino sermone redditum

Ab

ILLVSTRISSIMO,
CLARISSIMO,
DOCTISSIMOCQUE VIRO

D. THEOD. GRASVVINCKEL

XOKIV EQVITE,

Toparcha Holyaci &c.

Fisci (dum viveret) Hollandiae

Advocato, Camerae Bipar-

titiae Graphiario &c.

Perlegit hunc, insigne decus,
quicumque libellum,

Nul-

Nulla profana pius, sed Theo-
dora videt;
Cernit &, ut duplices tendens ad
sidera palmas.
Porriget injustus Justus ad astra
preces.
Sic patet insuetum limen: sic itur ad
astra,
Non Divum incessu, sed per Eöa
precum.

JACOB: VINCK.

Notitia
tatis
nostri
Infr

Te, co
Mariâ,
niâ, co
be, con
tus qu
rem de
mentis
riis, an

I
CHARTA
PASTORALIS

*Notitiam Divinae Gratiae, Boni-
tatis ac Misericordiae, pariterque
nostrarum Calamitatum atque
Infirmi-
tatum renudans.*

I.
Terne Pater,
JESU Salvator
meus Spiritus
Sancte, confi-
teor & coram
Te, coram Beatissimâ Virgine
Mariâ, coram Coelesti totâ Cu-
riâ, coram toto Terrarum Or-
be, confiteri subigor, me, quan-
tus quantus sum, esse peccato-
rem deperditissimum, inquina-
mentis oppletissimum & mise-
riis, animi prorsus omni vigore
A desti-

2 *Notitia Divinae Gratia,*
destitutum, nullis præditum vi-
ribus, nullo bonæ voluntatis
rective spiritus suffultum mu-
nimine, luminibus captum, in-
tellectu carentem; idque eo et-
jam usque, ut, quantumcunque,
quæ mihi nimia sibi tribuentis
de se præsumentis naturæ meæ
potestas sibi facultatis esse opi-
natur, omniâ congestum ire
velit, quo sua agnoscat debita,
suis ipsa necessitatibus succur-
rat, crimina sua eluat, transgres-
siones agnoscat, Te adoret,
tuam imploret Misericordiam,
sit id omne nihil, nec vel ad mi-
nimos obligationum quibus
Tibi adstrictus attineor, dissol-
vendos nexus sufficiens: ni-
quid Tu, Magne Deus, præsens
adsis mihi, nisi id ut valeam, ut
possim

Et
possim
conce
Dom
tuâ, r
valere
sidera
mare,
do de
clivi
meme
miseri
lumin
adigat
lectar
bent a
quoq
amare
meam
que T
Comi
demq

& nostrarum Calamitatum. 3
possim Tibi id effectum dare,
concedas. Mea unius ope, mi
Domine, mi Salvator, absque
tuâ, nec scire, nec posse, nec
valere, nec perquirere, nec de-
siderando appetere, nec æsti-
mare, nec in effectum operan-
do deducere quippiam in pro-
clivi est, quod non ilicet
memet ipsum damnis maectet,
miseriis involvat, animi
luminibus privet, quin &
adigat non modò non inde-
lectari ad illa quæ me malè ha-
bent ac premunt; sed errores
quoque meos, calamitates meas
amare, ipsamque captivitatem
meam habere in deliciis. Abs-
que Te, æterno mihi Duce,
Comite itineris fidissimo, eo-
demque Assertore Potentissi-
mo,

4 *Notitia Divina Gratia,*
mo, nec gradum quidem pro-
moveam, qui non me ad præ-
cipitia provehat, ad ima detur-
bandum. Ne defensionem quid-
dem meam accingor tuto, me-
met ipsum etiam dum id ago
convulnero. Si qua pugno; ir-
ruo mihi & in certam mortem.
Absque Te Creator meus, nihil
conari, nihil aggredi possum,
quod non illicet præsentaneum
mihi adferat exitium.

II.

Vertat se in quascunque vo-
let facies humana prudentia,
spissentur glomeratim omnia
omnium consilia: non effece-
rint, ut non annuente miseri-
cordiæ tuæ beneplacito, recti
quippiam à me fiat; omnes
meæ in id curæ, conatus om-
nes,

nes,
deco
cupen
meis
sævior
perac
delan
ponfa
tentif
tissim
Sapie
nitati
lucea
nefic
spicia
mitat
do,
Mise
me al
fodes
rump

De nostrarum Calamitatum. 5
nes, frustra sint; eam quæ mihi
decollavit, libertatem non re-
cuperavero. Si quod malis
meis levamen requiro, in me
sævio, vulneribus vulnera su-
peraddo, si quam morbis me-
delam paro, simul omnia res-
pondant. Te igitur omnipo-
tentissimum Servatorem, aman-
tissimum Patrem, Medicum
Sapientissimum rogo, ut bo-
nitatis tuæ radios propitius al-
luceas, quo tanti luminis be-
neficio clarè dignoscam, per-
spiciam, quæ quantaque cala-
mitatum mearum sit magnitu-
do, nec non quæ ac quanta sit
Misericordia tua, quidquid in
me abnorme est, id bonitas tua,
fodes, in melius refingat: dis-
rumpe, fodes, vincula mea bra-

Notitia Divina Gratia,
chio forti: incubantem mihi
caliginem dissipet lumen tuum;
idem in recta tendenti, viam
emuniat, deducat, vegetet, per-
severare jubeat. Ille comprimis
qui Tibi nostri est amor, de-
perditæ me libertati meæ post-
liminio reddat: doceat, illam
numquam deteriori carcere te-
neri, quam cum se sibi permit-
tit, numquam latius regnare,
quam cum Gratia Vestrae mo-
deramini transcripta, totam se
Tibi substernit.

III.

Non sponte bonus qui sum,
talis ut evadam, necesse est, ut
me gratia tua præveniat, vocet,
hortetur, excitet, comitetur,
penetret, impleat, etiam armet
in me ipsum, armatum tueatur,
&

Gr:
& pe
stratis
met ip
& tam
dat. M
meus,
anima
robor
ribus
nixa c
Super
tua su
nostra
renis,
tos)an
suppe
intent
Omni
quidq
peto,
sui pri

Et nostrarum Calamitatum. 7

& pessumdatis denique pro-
stratisque noxis meis, etiam me
met ipsum è memet ipso exigat,
& tamquam è domo foras tru-
dat. Necessè est, ô Redemptor
meus, ut tua clementia sit vita
animæ meæ, ut conatus meos
roboret, ut suis flammatis calo-
ribus fortiter eniti posse in ob-
nixa concedat; ut quatenus ad
Superna & Cœlestia (qualia
tua sunt omnia, dum nos caro
nostra depressos habet, & ter-
renis, tamquam glebæ adscrip-
tos) anhelant; sanctis identidem
suppetiis suffulciat, in unum id
intentos, assiduo promoveat.
Omnino, Bone Deus est, ut
quidquid ago, quidquid votis
peto, ad gratiam tuam, omne
sui principium, omnem exitum

A 4.

re-

§ *Notitia Divina Gratia,*
referam. Si quæ recta cogita-
turus, dicturus, facturusive sum;
non habeo unde aliundè accer-
sam. At enimverò superest &
hoc, ut quando per tuam illam
gratiam tantorum beneficio-
rum factus sum compos, acce-
dat & altera, cujus ope Tibi
pro collatis in me benefactis
gratias agere atque habere
possim.

IV.

Mi Deus qui ipse totus amor
es & charitas; agis Tu quidem
in nobis, at nos nisi contra Te
non agimus; totum Tibi debe-
tur quod ministeriis tuis impe-
ndimus. Velis, esto, operari
& nos, erit id omnè, ni quid
tua gratia nos prævenerit, nulli-
us momenti. A Te speranda
nobis

Et n
nobis
postula
metipso
averter
deriis r
mine,
quibus
dium
emollie
se Tibi
quæcum
lere, qu

Qu
mi De
gratia
agere v
mus, &
uni a
quantu
utpote

Et nostrarum Calamitatum. 9
nobis est salus nostra, à Te
postulanda. Cogimur nobis-
metipsis diffidere, ac nec minus
avertere nos & auferre à desi-
deriis nostris. Scindat, ô Do-
mine, jubar lucis tuæ tenebras
quibus circumfundimur; cor-
dium nostrorum pervicaciam
emolliendo retunde: sentiant
se Tibi subdita, Te contra se
quæcunque ausa fuerunt attol-
lere, quæ contra niti.

V.

Quæ totius Ecclesiæ tuæ,
mi Deus, est fides, credo, à
gratia tua proficisci, & quod
agere velimus, & quod possi-
mus, & quod agamus, ei que
uni acceptum id quantum
quantum est, debere nos ferre:
utpote qui in Te vivimus, mo-

A 5

ve-

10 *Notitia Divinae Gratiae,*
vemur & sumus. Ipsa est quæ
nos applicat bonis, in quibus
elaborandis occupamur, quæ-
que (tuæ quæ bonitati, benefi-
centiæ comes) media nobis
sufficit, per quæ tibi serviamus;
blanda eorum omnium crea-
trix, per quæ nostra se ministe-
ria Tibi nuncupant. Hinc mihi
(certum est ita credere) acce-
dente Misericordia tua, pri-
mi motus, quibus ad ea quæ
recta sunt, facienda impellen-
tibus, excita è veterno suo vo-
luntas nostra, quidquid id est,
quod in nobis nostri est arbi-
trii, benigne sibi subjicit, cui
etiam nihil abradit, dum para-
riam sibi habet sanctimoniam
talem, quæ alia non possit esse
quam ipsi Deo acceptissima.

Ex

& n
Ex ad
raptari
circum
quidem
Rebus
est on
Tibi cu
berè ag
servam
quoties
quoties
Tu, ó
rectè à
cis: Tu
perduc
illum i
primus
comma
da, se c
mihi,
vestigio

de nostrarum Calamitatum. 11

Ex aduerso, libertas illa, quæ raptari se à vitiis, & in gyrum circummagi patitur, ne nomen quidem meretur libertatis. Rebus factisque ipsis seruitus est omnium inominatissima. Tibi cum seruo, mi Deus, liberè ago; latè regno: ex libera servam se anima mea facit, quoties in peccatum se induit, quoties illius se iugo submittit. Tu, ô Deus meus! iis quæ rectè à me fiunt, principium facis: Tu das à medio ad finem perducere: Tu gressus meos illum in modum componis, ut primum ad ea quæ boni sunt commatis, rimanda, vestiganda, se comparent. Hoc agenti mihi, Tu facis ut eorum quæ vestigo, nulla me fallant seseve

Ex

A 6

ocu-

12. *Notitia Divina Gratia,*
oculis nostris aut subducant
aut eripiant. Hac in re ea quam
Tibi præsto. (si quam modò
præsto) obedientia Tibi qui
me tamquam instrumento Te-
cum sub Te agente uteris,
præstatur quatenus præstatur:
Tuæ in omnibus istis est gra-
tiæ, cum revera is sis , qui agas
ipsemet ea quibus operam me-
am impendere me voluisti, po-
tuisse præstari præstes : neque
enim debilis, infirma voluntas
mea, absque talis gratiæ ope,
vel minima in actum deducere,
nedum perficere potuisset. *Sine*
me facere nihil potestis, Tui oris est
effatum. Sola atque unica Tua
gratia , quæ suavi in animos
illapsu assensum nostrum sua-
dendo trahit, inspirat quæ sunt
op-

Optim
ne fo
statim
offen
sibi
illam
mus
Absc
choa
dis p

F
sit pe
grati
mus
cam
quæ
fice,
non
sub
illun

De nostrarum Calamitarum. 13

optima, quæ inspiravit benignè fovet, promovet & ab ipso statim principio, tramite inoffenso cuncta ad finem, quem sibi proposuit, deducit. Per illam denique est quod possumus, & quidquid possumus. Absque illa neque & ullis inchoandis, tractandis, absolvendis pares simus futuri.

V I.

Fac, Domine, notum nobis sit perspectumque, quantopere gratiâ ac bonitate tuâ indigemus; idque ut non modò noscamus, sed & agnoscamus quàm seriò, quàm attentè. Effice, Domine Deus, nobis ut non minus clareat, quàm si sub tactum veniret, Te unicum illum esse, cui sese totum debe-

A7

at,

14 *Notitia Divinae Gratiae,*
at, quidquid in nobis usquam
est boni, utpote qui felicitatis
nostræ sis principium; cuiusque
gratia in nobis recti quidquid
est, consummet: cuius se bene-
ficentiæ imputet, quicquid in
nobis est genuinæ cordatæve
virtutis: à cuius lumine, si quid
in nobis lucet, lumen suum
mutuatur, qui vitalis ille sis Spi-
ritus, quem animæ nostræ tra-
hunt, quæ se misericordiâ Tuâ
identidem coronari, lætæ ag-
noscunt, quâ Tibi Tuum quo-
que remunerandi largus, faven-
tiam explicans, & in illis Justi-
tiæ tuæ locum esse vis, quæ
gratiæ tuæ, id nec meritis,
blandum adspirans favor, dedit
facere ut possemus. Id si qua
Tibi se probare Tibi placere
eva-

Et n
evaluit
ut asse
Tui g
nobis,
sit nef
circa
Da e
mus, e
isti in
& ad
trutin
sint il
deferr
Grati
partiri
indefe
petam
quant
tur, q
cunqu
agnof

De nostrarum Calamitarum. 15
evaluit; da nobis Domine, toto
ut asse deferamus ad Nominis
Tui gloriam. Absit, absit à
nobis, quinimò sit sacrilegium,
sit nefas, gloriæ Tuæ quippiam
circa illam detractum velle.
Da examussum ut perpenda-
mus, quanta à nobis debeantur
isti infinitæ tuæ bonitati, tum
& ad Te ritè rectèque librata
trutinemus æstimia, quanta
sint illa, que nos æquum sit
deferre inexhaustæ charitati
Gratiæ illius, quam nobis im-
partiris; largire ut illam nobis
indefessi, citra intermissionem
petamus. Velis nosse nos
quanta nobis ab illa conferan-
tur, qui nos in prolapsus quof-
cunque nimium quam faciles
agnoscimus. Gratiam tuam
in-

16 *Notitia Divina Gratia,*
indeptis, pressum illam ut strin-
gamus largire, da in illius vesti-
giis vestigia defigere, da sequi,
da assequi, da tenere, fac præ-
euntem usque dum sequamur,
quò tantâ nobis Duce & Auf-
pice, fœliciter demùm omnia
illa absolvamus, exequamur,
Summo quæ nomini tuo à no-
bis, dum vivimus, debentur.

VII.

Summe Deus, es Tu quidem
dignissimus, quem supplices
veneremur, est interim tantus
stupor meus, ut ni quid Tua
me Gratia præveniat, infinitæ
bonitati Tuæ devenerandæ ne-
quaquam par sim. Is es, quem
immenso, inexhausto amore
prosequi me deceret; at nisi
quid Te cordibus nostris be-
nig-

E m
nignio
quoque
mâ li
fit. H
nino
ago m
bus in
nec ag
miseri
geret,
aucto
agente
charit
potior
nobis
um, m
& Sol
indige
curris
Tu ro
ad me

de nostrarum Calamitatum. 17

nignior admoveris, nec tantam quoque charitatem, vel extremâ lineâ amare, nobis in manu sit. Hic ergo viribus meis omnino diffusus ago tamen, sed ago misericordia tua, tuis viribus indubitatus. Quin imo nec agerem, nisi quid Tua me misericordia in justas vires erigeret, ipsa & audendi & agendi auctor mihi certissima: nisi Tua agentem Bonitas sustentaret, charitas in ulteriora, majora, potiora promoveret. Planè nobis fiducia nostræ principium, medium, finis in Te Uno & Solo. Tu Domine JESU. indigentia nostræ opifer succurris; Tu dubia mea elucidas, Tu robur asseris, Tu cursum ad metam duras, Tu à decurso
feli-

18 *Notitia Divinae Gratia,*
feliciter stadio reducem coro-
nas, Tu bonorum tuorum lar-
go torrente inundas. Malorum
expertem præstas. Tu thesau-
rus meus es & thesauri mei fi-
delis depositarius: in Te Uno
unà cum gloriæ meæ objecto
tota se mea asservat gloria; Tu
mihi hæreditas & hæreditatis
meæ justissima possessio: Tu
tutor meus; penes eundem Te
tutela est nostri. In Te robur
meum, sed & victoria, & pax.
Egregiusque animi fortunatus-
que laborum, Te me prote-
gente, ferio, vinco, triumpho:
& dum Tu mihi Deus es, &
Omnia, summi, per Te, boni,
sincerè compos evado.

VIII.

Opus animæ meæ est in Te,
mi

Et no
mi Do
modò
um, se
retur,
quicqu
myriac
quæ n
Tu, D
dis pe
fruenc
adeo
facis.
lo, to
& q
Hæc
posse
danni
incub
lamit
Con
to c

Et nostrarum Calamitatum. 19
mi Domine, ut quærat non
modò quicquid est necessari-
um, sed & amari quicquid me-
retur, quicquid decorum est,
quicquid sanctum, perfectum;
myriades denique bonorum,
quæ nec ipsa capit; dum tamen
Tu, Deus meus, capacem red-
dis percipiendorum talium, &
fruendorum pro voto, atque
adeoque supra votum copiam
facis. Undenam, nisi à Te so-
lo, tot ac tanta obveniant, quot
& quanta à Te offeruntur?
Hæc eadem aliundè haberi
posse si quid speret, est actutum
damnis ut mulctetur & per
incubantes quaquaversum ca-
lamitates evadat miserrima.
Consultissimum est ipsi, quan-
to ocius vitæ hujus quæ du-
cun-

20 *Notitia Divina Gratia,*
cuntur commoda repudiare:
neque enim est, ab iis quod
præter carceres expectet, &
injecta collo brachia libero; &
ab istis, ad æterna tendenti, iter
obseptum, impervium. Vide-
antur esse quid illa; non sunt
tamen; suis imaginibus ludunt,
pelliciunt, fallunt, in obscura &
tunc desinunt, cum pellucet:
nisi Te habeant pararium, fe-
runt in sinu mortem, & à mor-
te, condemnationem æternam.
Est & ipsis in crimen, placere
potuisse; nec leve illud; sed
quod æternis pæne meritis, sic
bene plectendos involvat: uni-
cum quod est animæ meæ desi-
derandum est, quodque ipsa
desiderare, Tui tradux, abs Te,
non sine ullo profus miseri-
cor-

cordia
citi T
in æte
ut Ti
apud
digne
Tuar
gire h
nus, l
ut po

O
Sanct
Deus
ipsa
Te,
deran
meo
nuaf
ant,
parit

De nostrarum Calamitatum. 21
cordiæ ac sacrosancti beneplaciti Tui jure possit, est ut liceat in æternum frui Te Deo suo, ut Tibi famulari, ut supplicibus apud Te votis pervincere, ut digneris totam illam habere & Tuam, & Tibi: in vicem (largire hoc voventis tenuitati, bonus, largire sorti paupertinæ) Te ut possideat, Te teneat suum.

I X.

O Fortis, ô Omnipotens, ô Sancte, ô Juste, ô Misericors Deus! ut ne quidem hæc ea ipsa desiderare possem absque Te, ni quid primus hæc desiderandi scaturiginem animo meo insinuatam voluisses; insinuasses! Nosse undè ea ebulliant, nihil mihi profuerit, nisi pariter sit notissimum, eam à
Te

22 *Notitia Divina Gratia,*
Te promanare. Hoc ipsum
nec mihi possibile, non agnos-
centi, quicquid hoc est lucis à
Te affundi. Hanc si quà tollis,
tenebras in palpabiles, ac vel
ipsis Ægyptiis spissiores pro-
trudor: longé fit, ut mihi aut
unquam, aut ulla lux veritatis
alluceat. Deliriorum meorum
ludibria, pro luce amplector,
iis tamquam veris, ac vel ipso
vero verioribus irruo: tueor
quæ directe sunt falsa: hæreo
nisi quid Tu mihi divortia falsi
à verosimili, verosimilis à vero
ad oculum demonstras, & ad
tactum nisi per Te demonstra-
ta, concedas damnare posse
tamquam abeuntia à vero. Est
adeoque in his deliquium max-
imum, quæ mihi ratio mea vel
ulla,

& n
ulla,
nequ
men
ut ut
subac
quid
cioqu
nandi
tiaris.
ma co
lecun
Profl
agno
agene
hoc.
gitam
nobis
omne
dedu
provo
per

& nostrarum Calamitatum. 23
ulla, vel ullatenus sugesserit:
neque etiam sese ullum acu-
men mentis ut ut perspicacis,
ut ut castigatissima per judicia
subactæ, in illa penetraverit; ni-
quid vices meæ Tu menti judi-
cioque, his talibus discrimi-
nandis quæ sufficient, impar-
tiaris. Ut ut vel optima maxi-
ma concesseris; vires ac manus
secundas omnia requirunt.
Profluunt à Te: supplex id
agnosco; vis ut quæ cogito,
agendo spectentur; agnosco &
hoc. Illud ipsum quod & co-
gitamus, quodque cogitatum
nobis in actum deducimus,
omne Tui est muneris. Quod
deducantur in actum, quod
provehantur in majus, quod
per numeros gradusque suos
assur-

24 *Notitia Divinae Gratiae,*
assurgant, absolvantur; est id
omne itidem Tuum, est mune-
ris Tui. Dicam majus: cum
illis, miserrimus, contra obni-
tor, obstrigillare me, recalcitra-
re contra stimulum ulterius
me non pateris: venis contra
me ipsum in tutelam mei.

X.

Miserationum plenam hanc
Gratiam Tuam, mi Deus, lau-
do, Bonitatem Tuam laudo
quaquaversum beneficam, qui
me deploro non minus quam
Parentes plorarem, aut quos
inopina mihi mors eripuerit
necessarios. Quid enim? sunt
mihi, ab ipsis statim natalibus,
defectæ vires; eæ quo defectio-
res forent, accessit ipsis pænæ
in cumulum quod contra Te,
Deum

Et no
Deum
Te imp
dant,
quod
cum n
suum q
quod s
unum
Gratiæ
est, ô S
quod s
crimina
comita
Undè v
nisi à T
Tua F
guis, T
sunt q
runt, qu
næ add
Ecquis

Et nostrarum Calamitatum. 25

Deum suum validæ consistant,
Te impetant, offendant, læ-
dant, hoc uno quippe fortes,
quod se auferant à Deo suo,
cum nec ipsæ quid habeant
suum quod dicant, aut jure sui
quod sibi vindicent, præter id
unum quod infinitæ, ineffabili
Gratiæ Tuæ debent. Ecquid
est, ô Supreme Deus, nostrum
quod sit præter noxas, præter
crimina, & illas quas secum in-
comitatum trahunt, miseras?
Undè virium quippiam nobis,
nisi à Te uno suppetat? Illa, illa
Tua Bonitas, Tuus ille San-
guis, Tua Merita, Tua Crux,
sunt quæ vitam nobis dede-
runt, quæ morti jam nunc æter-
næ addictam, fecerunt vitalem.
Ecquis amabo, fuerit, qui Tuo

B

abs-

26 *Notitia Divina Gratia,*
absque beneficio, vel Nomen
Tuum ô JESU evaleat fan-
do proferre? Eritne ergò dig-
nè ei ut inserviam, cujus neque
Nomen efferre possum ipse,
ut ut quam maximè velim?
Agnosco Te bonorum meo-
rum scaturiginem, mi Domine.
Ita est; est suum ab haustu fri-
gidæ, fauces urenti siti leva-
mentum: non est calamitatibus
nostris aliundè quam à Te
uno medela.

XI.

Miserere, ô Domine nostri,
miserere nostri, fiat misericor-
dia Tua ô Domine super nos,
tangat Te inopia nostra, de-
fectos miserere, nolis latere
nobis, quid animo præsumere
debeamus; quid factis expri-
me-

¶
mere.
quod
perii tu
vemus
affecti
dumq
quoqu
ut plac
rum a
ipso su
non p
spiritu
timus,
orum n
derium
ventris
tus con
me, ¶
nita n
nos n
Te no
NON

& nostrarum Calamitatum. 27

mere. Da quod jubes, jube
quod vis. Est quidem id im-
perii tui ut continentes nos ser-
vemus & castos, ac proindè
affectibus nostris fræna mo-
dumque ponamus; at doces
quoque, Te ut rogemus, Tibi
ut placeat quodcumque pravo-
rum affectuum est, in Te me
ipso sic constringere, ut ad nos
non pertendant. Tuus iste
spiritus est, quo instruente pe-
timus, *Extollentiam oculorum me-
orum ne dederis mihi, & omne desi-
derium averte à me: aufer à me
ventris concupiscentias, & concubi-
tus concupiscentiæ non apprehendant
me, & animæ irreverenti & infru-
nita ne tradas me.* Novimus
nos nec esse continentes posse,
Te nobis negante continentia
non

B 2 T sup do

28 *Notitia Divinae Gratia,*
donum. Et nec est è muneribus Tuis postremum id ipsum, quod sciamus totum hoc à Te nobis dari. Hoc illud quippe est, quod accinctos nos reddit ad implorandam Gratiam tuam: hoc quod impetrabilem eam fore, nos jubet sperare. *Convertimini ad me,* dicitis, & *ego ad vos convertar.* Ecquo modo verò ad Te convertemur; si tua nos Gratia in antecessum blando lumine non aspexerit; & Te ad nos non jam ante converterit. XII.

Dicis, Domine, *Si volueris mandata servare, conservabunt te:* verum à tuo id edocti Spiritu, dicimus, servus ego Tuus sum, da mihi intellectum ut sciam testimonia Tua. Tu si eadem illa quæ Tibi dare teneor, non

& n
dederis
præter
serias s
Nolite p
quibus
ut prec
intellect
am, &
de meo.
nostru
ferit, n
reddam
nostru
sufficiat
filiis,
nisi Te
nobis d
laboran
currat,
noxas,
nta sup

& nostrarum Calamitatum. 29
dederis, ecquid mihi tandem
præter noxas, calamitates mi-
serias supererit? Præcipis Tu
Nolite fieri sicut equus & mulus in
quibus non est intellectus: qui &
ut precemur imperas, Da mihi
intellectum, & scrutabor legem tu-
am, & custodiam illam in toto cor-
de meo. Nisi quid tuo à lumine
nostrum nobis lumen præces-
ferit, nisi per Tuam Bonitatem
reddamur boni; nisi robur
nostrum à Tuo nobis robore
sufficiatur, tuis regamur con-
siliis, tuis firmemur auxiliis;
nisi Te dirigente in recta eniti
nobis detur, nisi tua denique
laborantibus misericordia suc-
currat, ecquid nobis præter
noxas, præter inquiname-
nta superabit, non jam mi-
seris

B 3

30 *Notitia Divinae Gratiae,*
feris modo & pollutis; sed vel
ipsas miseras reddituris miseras,
& quibus ad hoc ut perditissimi
simus nihil fit reliquum?

XIII.

Omne datum optimum, omne
donum perfectum desursum
est à Patre luminis, per quem
id à Filio per Spiritum Sanctum
in animas nostras communi-
cando transmittitur. Ab hac
aeternae bonitatis scaturigine,
rivi, torrentes, tota gratiarum
Maria, spissatis agminibus de-
currunt. Quicquid aliundè ar-
cessitur, nullius ponderis, mo-
menti ac pretii est. Ecquid
quod vel ulla bonitate se com-
mendaturum sit, nobis homul-
lis esse possit, quo Deum done-
mus, quo Deus ipsos jam non
ante donarit?

En

Ex
perqui
residu
tibi in
at pra
jestate
di. Pe
torum
Tibi c
hic se
praeter
contra
Vastae
neris
darum
Sympl
rerum
hi, te
jam m
cem c

XIV.

Excutebam scrinia mea,
perquisiturus num penes me
residuum foret quippiam, quod
tibi in munus possem offerre:
at præter crimina quibus Ma-
jestatem tuam læsi, nihil offen-
di. Pervestigavi, ullone meri-
torum meorum Tibi placere,
Tibi conciliari possem? neque
hic se quippiam mihi obtulit
præter crimina, quibus iram
contra me tuam concitavi.
Vastæ sese omnium omnis ge-
neris malorum scatebræ renu-
darunt, vanitatum voragines,
Symplegades errorum. Hoc
rerum cardine (adfuiisti Tu mi-
hi, tenebris tantis depresso &
jam minimo minus obruto, lu-
cem cujus ope me ipsum vide-
rem,

32 *Notitia Divinae Gratia,*
rem, me agnoscerem, intulisti)
videntem tam inominata, tetra,
indigna, non solum tua luce re-
creasti, sed insuper quoque vo-
luisti hinc tuæ luci calorem esse
comitem, qui ferale hoc cordis
mei frigus, potenter discuteret,
qui me ad quærendum Te, bo-
norum quippe omnium fon-
tem, instigaret, impelleret &
ad poscendam à Te uno tantis
malis meis medelam stimularet.
Hæc omnia ut ut ita sese habe-
ant, video nihilo secius ac per-
video hunc animi mei mor-
bum, medicas non modo ma-
nus adversari, & paranti mede-
ri, responsari quàm fœdissimè,
sed vel paratum sibi met ipsi ir-
rūere, suis se damnis, miserum!
involvere, à tua luce refugum,
cer-

Et nost
certam i
sum m
dare. I
volunta
contra
Non qu
sed que
ago.
memb
gi ment
me in le
memb
homo,
pore m
per Do
Christu
invicte
phator
Cruce
afflixist
subjecit

Et nostrarum Calamitatum. 33
certam in perniciem, in abyf-
fum malorum præcipitem se
dare. Intus, in me, mea mihi
voluntas repugnat, Tibi, & Te
contra, obnixam se infert.
Non quod volo, bonum facio,
fed quod nolo, malum hoc
ago. Video aliam legem in
membris meis repugnantem le-
gi mentis meæ, & captivantem
me in lege peccati, quæ est in
membris meis. Infoelix ego
homo, quis me liberabit à cor-
pore mortis hujus? *Gratia Dei*
per Dominum nostrum Jesum
Christum. Is Tu es Bellator
invicte, Victor æterne, Trium-
phator magnifice, qui tua in
Cruce universum debellasti,
afflixisti terræ, pedibus tuis
subjecisti, Tu, qui media in
B 5. mor-

34 *Notitia Divina Gratia,*
morte, ipsam per mortem exi-
visti, aternitati viam stravisti,
aditum fecisti vitæ meliori. Tu,
qui mediis in pœnis, ipsasque
per pœnas, de peccatis, de pec-
catorum meritis, de pœnis, sub-
limem triumphum egisti. Ec-
quod ullum robur tot simul
malis extirpandis, excaudican-
dis, evertendis suffecerit, præ-
ter Tuum, ac Tui unius? Hac
tuæ bonitatis luce, hoc tuorum
radiatorum jubare è terribili hoc
mendaciorum ac tenebrarum
baratro, erutum me, ereptum-
que velis ô Domine. Sunt mi-
hi peccata mea, ô Domine,
idem quod vallis mortis, quod
Topheth quod Jehenna, educ
me ex illa, da, sodes, da, bone,
infausta hæc invisæ Babylonis
ha-

Et nost
habitacu
vitate D
am tuam
sedem d
ovicular
am heu
ime laq
impedita
excelsa
pascua tr
na trans
rigat se
quod ce
submitte
nignam
manum
pantur v
des face
Sic Deo
mihi De
feres, m

De nostrarum Calamitatibus. 35

habitu commutare cum Ci-
vitate Dei, da mihi per Grati-
am tuam, mansuram in illa
sedem defigere. Misellam
oviculam tuam, oviculam tu-
am heu! malè perditam, ex-
ime laqueis quibus attinetur
impedita. Evehe illam in
excelsa montium tuorum, in
pascua tua beatæ stationis æter-
na transfer Tibi assertam, por-
rigat se ad infima terrarum,
quod celso de Cœlo auxilium
submittes, erit, erit, ut Te be-
nignam quam clementissimè
manum extendente disrum-
pantur vincula nostra, compe-
des faceffant, manicæ decidant.
Sic Deo me reddes, Deus, sic
mihi Deum, Deus restitues, as-
feres, meum voles.

B6

Agnos-

Agnosco, Domine, dum
impotentia nostrorum affectu-
um nos permittimus, duram
comprimis servitute servire.
Sunt illi plus quam tyranni, et-
feri, crudeles, superbi. Adeo
quæ malè concupiscimus nos
lancinant, diripiunt, agunt, fe-
runt. Dum libertatem nobis
nostram non adimunt nosque
moribus nostris relinquunt, vel
ultrò hoc agunt, ut usquedum
in deteriora protrudant. Hinc
videas in herba velut opprimi,
si quæ mens ulla melioribus sese
addere satagens, designet: in-
surgentibus undecumque in
eam excetris istis, & suffocare
omnia, quæ à se abire vident,
ac strausgulare annitentibus.
Ani-

Anim
duit,
servit
merit
me &
gema
um v
ditum
ris
ferrei
spect
gium
peran
tis. I
habe
simul
fectib
ubi r
labor
cessu
suas,

& nostrarum Calamitatum. 37

Anima quæ in peccatum se induit, induit se quoque in illius servitutem. Hinc est quod & meritò ratio nostra, tam infame & dirum sub jugum missa, gemat ploretque. Qui se factum videt servum pænæ, qui deditum noxæ perpetuum carceris colonum vinculis clausum ferreis, omnia ut ut circumspicit, nullum malis suis effugium videt, nullam spem recuperandæ, quam amisit, libertatis. Eundem ad modum res se habet cum animâ nostrâ. Hæc simul atque admisit, pravis affectibus in se imperium ut esset, ubi modo qua sub tyrannide laboret, animadvertere ei concessum, ingemit ad calamitates suas, quiritatur, infrendet: sed

B 7

eheu!

38 *Notitia Divina Gratia,*
eheu! clausa, obsepta, obval-
lata videt omnia, videt pædoris,
squalloſis, tenebrarum plena:
illis se damnandum agnoſcit,
ab omni lucis usura longè ha-
benda, nisi quid ei ab æterna
luce, nova lux affulgeat, nisi per
ipſos quiritatus, planctus, plo-
ratus, evinci se patiens Deus,
esse illos ipſos exerendo suo
robori velit jubeat ire in instru-
mentum argumentumque cle-
mentiaæ suæ; at comprimis im-
mensæ illius misericordiaæ ac
bonitatis, cujus radios per om-
nia longè latèque dispargere
tam solemne ei consuetumque;
se lubens volensque (ut qui ip-
sa est bonitas & bonus totus)
talem miseris afflictisque
ostendit & præstat. *Opus*

XVI.

Opus redemptionis meæ quâ tantopere indigeo, ô omnipotens Redemptor meus, absolve: ut & ipse æterna cum Sanctis tuis in gloria numerari possim effice. Tu me deduc in sanctam & perfectam libertatem. Salvator meus cum sis, fac me saluum. Primus de me triumphas, quò tecum de suppressis ac pressis affectibus triumphem. Ubi me quoque per memet ipsum subegeris, assurge victor. Quoad me ô Domine, vince in bono malum. Fac ut ea quæ tota tua est bonitas, ipsis mihi fibris inhærens malum, exterminet. Te quò libere sequi valeam, libera me à me. Da nullum gemitibus modum, nullam
lam

40 *Notitia Divina Gratia,*
iam planctibus pausam, nullum
clamoribus finem ut faciam,
quoadusque non ero compos
istius tuæ gratiæ, per quam ge-
mo, per quam plango, & meis
te clamoribus pulso, obtundo.
Si quid ea mi Domine, preci-
bus meis, quam esse deceret,
foret assiduitas; si debitus ad te
tendenti contentionis fervor, si
indelassatum Te in meas partes
trahendi foret studium; posses-
ne Te gemitibus meis negare
quos primus ipse in corde meo
efformasti? si natos à me ge-
mitus ad Te extruderem, ô
quàm essent imbelles illi, quàm
flaccidi, quàm pro murmuris
sui tenuitate ad aures tuas per-
tingere non valentes! Nunc
quod plorem, suspirem, ge-
mam,

G
mam.
inspir
esse q
effere
dis, in
aptur
quo i
dolere
illach
tamen
diri n
oppug
me vit
obsed
per m
ens &
um m
Bone
ne Te
subdu
am eg

Constraximus Calamitatum. 41
mam, per Te est, tuasque istas
inspiraciones, quæ non desinunt
esse quam optimæ, etiamsi iis
efferendis, in actum deducen-
dis, instrumentum ego sim nec
aptum, nec bonum. Tu me,
quo in lachrymas ire possim,
dolere facis, & quamvis ego
illachrymem quidem, totum
tamen hoc Tibi debetur, me
diri mala pectoris premunt,
oppugnant. Circumdederunt
me vituli multi, tauri pingues
obsederunt me, aperuerunt su-
per me os suum, sicut leo rugi-
ens & rapiens. Deus in auxili-
um meum intende, ne differ.
Bone JESU, Salvator meus,
ne Te à me averte, ne Te mihi
subduc, ne fuge, quin confugi-
am ego ad Te, cui tua unius
gra-

42 *Notitia Divinae Gratia,*
gratia dedit, ut essem à me ipso
profugus. Servus Liberatorem,
inops opem, ægrotus medicum
peto. Habes in me Bartimæ-
um tuum, J E S U Fili David
miserere mei, Rabboni fac ut
videam, cæcum esse ultra noli,
noli miserum, noli calamito-
sum: ereptumque vinculis ser-
vitutis, benefica liberali manu
tua, in liberratem me affere,
meum esse jube.

XVII.

Absque Te mi Domine, fe-
rali, & qui sensum mihi pror-
sus omnem eripiat, lethargo
premor; obruor malis nullum
sui finem facturis. Illa dum aut
omnino non sentio, at si quis
se mihi sensus reddit qui ali-
quam sentiendi facultatem mi-
hi

Et no
hi per
quin a
Nisi T
novum
visceri
eor lap
nisi do
quam
ves ad
valebi
tus, ve
impul
Te pri
quam
bimus
meus,
tibus
pravis
ut libe
si veli
lit. T

hi permittat; mora nulla in me
quin addat se iis assensus meus.
Nisi Tu Domine des mihi cor
novum, nisi spiritum novum in
visceribus nostris, nisi auferas
cor lapideum de carne nostrâ,
nisi dones cor carneum; nun-
quam suavissimi tui amoris sua-
ves ad nos affluxus admittere
valebimus. Enthecos à Te mo-
tus, veræ contritionis sanctos
impulsus, charitatem tuam nisi
Te prior nobis reddideris, nun-
quam recipiemus aut recupera-
bimus amissa. JESU Salvator
meus, tot se vinculis, tamq; for-
tibus nodis, ipsum se cor meum
pravis adstrinxit cupidinibus,
ut liberare, ut expedire se neque
si velit, possit; nec si possit, ve-
lit. Tu bone JESU, salutife-
ram

44 *Notitia Divina Gratia,*
ram meis malis manum nisi ad-
moveris ; actum est de me.
Quæ primum retia rara & à te-
nuibus exorsa fuerant filamen-
tis; excreverunt in camelos, in
clathra, in non revellendos mi-
hi compedes. Facti sunt è levi-
culis, dolores nostri non ultrà
tolerandi, lethales, tam multa
illos comitantur Symptomata,
tot infesta recursibus tantoque
in vitalia nostra impetu ferun-
tur, & desæviunt, ut præsentif-
simo in discrimine & mortis &
damnationis æternæ vita illa
gratiæ quam animæ nostræ af-
fudisti, versetur. Tu nisi salu-
tiferam adhibueris manum, vi-
vere desiit. At nec tua Te, mi
Domine, medicum cœlestem
cui juxta in promptu est refuf-
ci-

Et nos
citare j
agone
dota d
ma me
vitam C
termina
noxis n
es, Tu
potion
alexiph
um po
Tu salu
nitudin
da perh
deris,
Ut mea
tem in
perfect
rar per
as meas
miner,

Et nostrarum Calamitatum. 45
citare jam functos, quam in
agone laborantes curare, anti-
dota destituunt. Debeat ani-
ma mea Tibi redonatam sibi
vitam Gratia à strangulatis, ex-
terminatis, expiatis per illam,
noxis meis. Tu medicus mihi
es, Tu Panacæa: Tu lethiferæ
potionis quam ingurgitaveram,
alexipharmacum. Tu remedi-
um potens, Tu vitæ meæ vita,
Tu salus. Da mihi nosce mag-
nitudinem malorum meorum,
da perhorrescere. Hoc ni de-
deris, nunquam id assequar.
Ut meam ipse primus volunta-
tem infesto prosequar odio,
perfectum da: tuos in id ut fe-
rar per adfluxus, impelle: nox-
as meas, mea crimina ut abo-
miner, ut detester, effice: re-
jectis

46 *Notitia Divina Gratia,*
jectis falsis, fac sequi veram, fac
denique ut abdicatâ priore vi-
tâ, illa inquam per concentu-
riata omnium vitiorum & cri-
minum agmina nimium quam
gravi, exigam novam alteram
Tibi se probaturam, placituram
per dolores continuos com-
punctionum, contritionumque
in se usque recurrentium, in sua
principia numquam non resol-
vendum.

XVIII.

Ita est mi Deus, nisi in me
mutatio fiat dextræ Excelsi, ve-
rè nunquam ad Te convertar,
nisi Te convertas ad me, nec
mihi ad Te me convertendi po-
testas est. Ad aspectum tuum,
egressus foras Petrus, flevit
amarè. Dolores ipsi & lachry-
mas,

Et m
mas, t
suffec
Deus
ad me
Ut qu
perdi
tulisti
defec
posse
fatiga
curre
serva
mine
quod
spirac
quod
briun
foliu
oster
stipu
Rect

Et nostrarum Calamitatum. 47
mas, tui dolores, tuæ lachrymæ
suffecerunt. Ut Te respectem,
Deus, me respice. Verte Te
ad me, quò me vertam ad Te.
Ut quid domine, oviculam de-
perditam in humeros tuos sus-
tulisti, nisi quod viribus esset
defectis, Teque sequi minus
posset. Non satis tibi fuit de-
fatigatæ per longos errores suc-
currere, nisi etiam medereris,
servares. Quid me levius Do-
mine! ne stipula quidem, &
quod ad minima tenuis auræ
spiracula contorquetur folium,
quodque etiam ventulo ludi-
brium fertur. Et tamen contra
folium quod vento rapitur,
ostendis potentiam tuam, &
stipulam ficcam persequeris.
Rectè agis. Omnino est, ut &
in

48 *Notitia Divina Gratia,*
in illo, summa tua se visendam
det potentia. Validam tuam
manum summa, quæ mihi est,
debilitas requirit. Adeo quo-
que ut me contra infirmissi-
mum, sis fortissimus, necesse est.

XIX.

Per tuam Domine gratiam,
qui absque eâ ne id quidem
possem, Misericordiam tuam
imploro, agnosco miseras me-
as. Vulnere mea, tua vulnera
contra pono: noxas meas, iis
quas subiisti pœnis. *Ecce Homo.*
Mortalem vides plagis unde-
quaque sectum, confossum,
confectum. Tu medere. Vi-
des jam cassum lumine: Tu re-
suscita. Vides prolapsam in
crimina, jacentem attolle: vides
confractum vasculum tuum,
vides

Et n
vides
manib

Ut
vidua
meâ,
confit
quitar
pletur
jam tu
lem h
adhæf
reddic
me pr
tiæ co
tional
lapsu
non p
tatem
à crea
ravit,

Et nostrarum Calamitatum. 49

vides me qui id. comminus fregi
manibus his meis: Tu repara.

XX.

Ut ut renitente, (quæ indi-
vidua mihi comes est) superbiâ
meâ, fateri cogor, mi Domine,
confiteri cogor esse me vas ini-
quitas, immundum, vitiis re-
pletum, & corruptelis. Fateor
jam tum primâ ab origine fera-
lem hujus inquinamenti labem
adhæfisse, & justæ damnationi
reddidisse obnoxium. Illa quâ
me præditum tuum voluit gra-
tiæ cœlestis beneplacitum, ra-
tionalis anima, à tam vasto pro-
lapsu tota infirma, & tantum
non perdita, gratiæ tuæ liber-
tatem suam debet. Ipsa, statim
à creatione sui, sic se convulne-
ravit, ut ad omne bonum inep-

C

ta,

50 *Notitia Divinae Gratia,*
ta, infirma, non sit fortis, nisi
ad malum. Nullam his mede-
lam nisi in Te solo, mi bone
JESU, invenio. Illam licet sa-
cro Baptismi lavacro regenera-
veris, pretiosissimi Sanguinis
tui profluvio validè roborave-
ris, Te tamen necesse est sibi
incessanter ut habeat. Non
minus quam vitalis vita nobis
esse non potest, si cor non ha-
beamus; etiam vita illa altera,
quæ ad spiritualia per Te viam
affectat, punctum se temporis
tueri absque Te non evaleat;
nulla absque Gratia tua mi
Deus, qui unicus, qui uberri-
mus gratiarum omnium fons
es, etiam Gratia sit vita.

X X I.

Quantis, mi Deus, mihi pe-
ricli-

Et
riclita
menti
non,
lere q
num
nam
ipso fi
cata n
quàm
rum d
quod
lapsus
possum
se pec
absqu
absqu
susten
ceo.
surum
quant
verò,

Et nostrarum Calamitatum. §1
riclitationibus, quantis experi-
mentis constat, me nunquam
non, cum vel me arrectum tol-
lere quam maxime vellem, pro-
num cecidisse, quantis, in rui-
nam mihi fuisse nimiam de me
ipso fiduciam. Nunquam pec-
cata mihi exeundi potestas fuit,
quàm occasionibus peccato-
rum devitatis, Tibique debeo
quod ita pervicerim; qui pro-
lapsus meos non nisi uni mihi
possum imputare. Non magis
se pedibus suis bimulus libret
absque ope matris; quàm ego
absque tua. Nisi Tu manum
sustentatricem admoveas; ja-
ceo. Bimulus tamen ille se ca-
surum cum videt, contra nititur
quantum ei per vires licet: ego
verò, peccatorum miserrimus,

52 *Notitia Divinae Gratia,*
non modo non me tueor con-
tra prolapsus meos, sed & Tibi
tueri me volenti, improbus
contra sto, luci quam mihi af-
fundis, oculos occludo, piis in-
spirationibus tuis enixè me op-
pono, Gratiam tuam rejicio,
capitalis hostis vitæ meæ & cum
vita libertatis; adeoque in cer-
tam, in æternam me damnatio-
nem, malè sanus induo. Ut
vitio cerebri laborantes mente
captos validis vinculis stringi &
coërceri indies videmus, & Ti-
bi mi Deus necesse est ut im-
bellem illam in me quæ se con-
tra Te attollit ferociam, coër-
ceas, vireſque, ut ut infra foemi-
nas, flaccidæ sint & infirmæ,
quàm validissimè retundas. Ut
olim vocatos ad tuas epulas,
dum

Et
dum
fisti c
decern
sæ tua
tris, E
& ad
comp

Te
mi Do
fia nu
jura a
homin
Verun
adeo
probu
ves, f
gendi
æterna
laturus
Anima

& nostrarum Calamitatum. 53
dum cessant, ut intrarent ius-
sisti compelli; ita & de me Tibi
decernendum est. Quæ Spon-
sæ tuæ, quæ nostrum piæ ma-
tris, Ecclesiæ tuæ, sunt preces;
& ad Te nostras, etiam rebelles
compelle voluntates.

X XII.

Teneo Summe Deus, tenet
mi Domine & docet me Eccle-
sia nunquam à me arbitrii mei
jura auferri. Reliquit Deus
hominem in manu consilii sui.
Verum etiam & hoc scio, esse
adeo me infrunitum atque im-
probum, ut nisi quid adsis, ju-
ves, faveas, factâ hac mihi eli-
gendi copiâ, damnationem
æternam vitæ æternæ sim præ-
laturus. Est teste vate regio
Anima mea in manibus meis

C 3. fem-

54 *Notitia Divina Gratia,*
semper, est indè bonum ma-
lumvè eligendi facultas, faber
sum mihi fortunæ meæ, & æter-
na mihi aut gloria aut pœna ex
æquo patent. Cæterum agnos-
co ô Deus, quantò est hæc ex-
cellentior in me libertas, tantò
gravioribus objacet periculis.
Est ea malignæ mihi fortis de-
ploranda conditio, ut utilius
mihi futurum sit omnino non
posse malum committere, quàm
citrà boni malivè discrimen,
facere bonum quod fit. Ea de-
mum plena est ac perfecta li-
bertas, quæ quod est optimum,
facit quàm liberrimè. Est mihi
à natura mea indoles tam de-
pravata, tam perversa, ut nisi
tuis me viribus coërceas, in se-
ræet ipsam hac suâ in libertate
atque

Et n
atque
ta fluç
juxtà
Domi
id mihi
mei fir
mea ic
filioru
meas
quod
ministe
& omni
excidu
us, hæc
misera,
spectat
quæ T
nita ch
ma qua
solatur
amque

Et nostrarum Calamitatum. 55
atque inconstantia incurset, tota fluctuet, adnuendi abnuendi juxtà incerta. Cum Tu mi Domine per tua summa merita id mihi condonas ut juris ipse mei sim, habeamque in manu mea id quod meorum est consiliorum, nisi quid Tu manus meas robores, abutor ego, quod dolendum est, ipsarum ministeriis in perniciem meam; & omnia quæ tenui, confestim excidunt. Vides Tu bone Deus, hæc in me tam indigna, tam misera, neque miserearis! Respectat imbecillitatem meam, quæ Tibi immensa est & infinita charitas: illa benigne optima quæque titubanti inspirat, solatur, confirmat, regit, meamque sic admoderatur volun-

56 *Notitia Divina Gratia,*
tatem, ut Te Duce & auspice,
recta evadat, & suæ perfectioni
proxima, cum tuam ad nor-
mam tota componitur.

X XIII.

Novi quod per tuam Grati-
am facias me captivum tuum;
notum mihi, quod eum ad mo-
dum dum Te componis, vin-
cula carceresque quibus attine-
or, dirumpas, & in carceres
tuos quàm suavissimè compin-
gas. Totus agnosco, tuo nos
munere vegetari, tuis inspirati-
onibus animos se nostros in
altum tollere, tuis impulsibus
exagitados agere viriliter, tua
per auxilia novum iis robur ac-
crescere, tuo radiorum lumine
in multam, sibi ante inaccessam,
venire lucem. Fateor unicam
esse

Et n
esse cl
liberta
nostra
amissa
lam re
bis alte
imè su
dulciss
nobis e
invieta
duci lo
que ho
remus
Omnia
tes dol
viarum
possem
quid T
res; ca
si, nos
non po

Et nostrarum Calamitatum. 57
esse clementiam tuam, quæ nos
libertati, nostras per noxas,
nostra per crimina turpiter
amissæ restituit. Fateor per il-
lam restitutionem conferri no-
bis alteram, quæ sit quàm max-
imè suæ spontis, tota liberrima,
dulcissima. Agnosco conferri
nobis efficacissimam, & prorsus
invictam potentiam: eò nos de-
duci locorum ac fisti, ubi abs-
que hoc, spatium non inveni-
remus vel ullum figendi pedem.
Omnino nec laqueorum laten-
tes dolos, nec incerta ambigua
viarum, absque tuo hoc lumine
possemus deprehendere. Nisi
quid Tu nos lapsantes sustine-
res; caderemus itidem: prolap-
si, nos denuò attollere, erigere
non possemus nisi Te levante:
C 5 ge-

§ 8 *Notitia Divina Gratia,*
genibus denique nostris advol-
vendi nulla nobis facultas, sup-
peteret, nisi per Te tangendi
tua genua iisque nos advolgen-
di ea sufficeretur.

XXIV.

Effice proinde, mi Domine,
ut hæc quam Tibi sacram dica-
tamque adfero, voluntas mea,
(per Te est dicare, sacrare, of-
ferre Tibi eam quod possim)
habere Tibi possis instrumen-
tum Omnipotentiae tuæ, fit ea
Organon Divini tui Spiritus,
tuis se illa inspirationibus to-
tam subdat, regendam permit-
tat. Id Tu mi Domine nisi
quid effectum dederis prior,
nunquam à se id ut facere pos-
sit, est habitura. Agnosco Do-
mine, quod quoties voluntati
meæ

& nostr
meæ me
pro arbi
hi video
quæ no
constant
nes in o
suggerun
cum tua
mè fas e
obscura
fissimis i
condere
se abdere
nihil abs
sum, su
ineptus,
res allatu
leo in r
fortis pe

Est T

meæ me permitto, meque meo
pro arbitrio compositurus mi-
hi videor, ilicò eam in ea ferri,
quæ non rectè sibi nec satis
constantis cerebri verminatio-
nes in objectum cedere volunt
suggeruntque: video jam nunc
eum tuam lucem quam maxi-
mè fas esset eam vestigare, in
obscura ferri, tenebris se den-
sissimis invergere, in laqueos se
condere, in carceres & vincula
se abdere. Si quidem mi Deus
nihil absque Te scio, nihil pos-
sum, sum ad omnia ex æquo
ineptus, nullas ad ulla bona vi-
res allaturas, tantummodo va-
leo in ruinam meam, ad illa
fortis per quæ disperdar.

X X V.

Est Tibi Domine Deus in

C 6

me,

60 *Notitia Divina Gratia,*
me, cogitationes voluntatem-
que meam directi domini,
Summæ Potestatis, Summi Im-
perii jus; tamque id absolutum,
tam nulli obnoxium, ut ei re-
sistere non modò non debeam,
sed si ut nec resistam velis, reni-
ti ei omninò non possim. Non
est ut indè quippiam mihi me-
am quod adimat libertatem,
proficiscatur, sed æterna tua &
incomprehensibilis illa tua Sa-
pientia me voluntatemque me-
am sic disponit, sic regit, ut ad-
dat se tuis beneplacitis sua
sponte, & id quod ei per Te in
malorum remedium admove-
tur, placidè admittat, blandè
amplexetur. Ipsa tùm verè li-
bera cùm à Te captiva attine-
tur, cum Tibi debellata, devicta,
tri-

trium
qui
per t
supra
sint
polle
ut ut
tura
oppo
tia t
quan
sum
quan
& qu
nia p
prou
pera.
clesia
incess
Deus
quæc

de nostrarum Calamitatum. 61
triumphata superat. Tu ille es
qui eam à peccatis redemisti,
per tuam illam Bonitatem quæ
supra quam malitiæ meæ pos-
sint, immane quantum possit
polleatque! Si Tibi ita placeat,
ut ut in deterrima se ferat na-
turæ nostræ fragilitas, non se
opponet illa voluntati aut Gra-
tiæ tuæ. Tui ea est arbitrii
quanta quanta est, Tibi ad jus-
sum, ad nutum prout voles,
quando voles, quantum voles
& quomodo voles, exige: om-
nia prout videbitur expedire,
prout Tibi beneplacebit, im-
pera. Ebuccinant sancta Ec-
clesiæ tuæ oracula, proclamant
incessabiliter æternæ voces,
Deus noster in Cœlo omnia
quæcumque voluit, fecit. Om-

62 *Notitia Divinae Gratiae,*
nipotens es, num Dei resistere
possumus voluntati? ô Homo
qui tu es qui respondeas Deo?
voluntati ejus quis resistit. Ubi
id charitatis vestrae sanctis be-
neplacitis sedet, quæ tua volun-
tas est, etiam est nostra. Ubi
Clementiæ tuæ visum est malis
nostris succurrere, pelluntur
per tuam gratiam nostræ noxæ:
perindè ut ad inductam lucem,
tenebræ faceffunt, Coelis exce-
dunt. Tranquilla, blanda, po-
testas tua est per quam abs Te
servituti pravorum affectuum
nostrorum eximimur, & ad
suavissima tuarum inspiratio-
num moderamina, & nos &
nostra componimus.

X X V I.

Ita est, mi Domine, in ma-
nu

E n
nu me
bes ;
nolo.
meum
induc
in qu
Propo
vitam
riò m
voluit
vita &
& qu
non c
stitue
reliqu
lii sui,
ademi
luisti,
ad id
posset
nobis

De nostrarum Calamitatum. 63

nu mea esse situm id omne ju-
bes; quod facere aut volo aut
nolo. Ita est, facis, ut velle
meum mutare, alterare, in illam
inducere conditionem possim,
in qua locatum me voluisti.
Proposuisti nobis, Domine,
vitam & bonum, & è contra-
riò mortem & malum. Qui
voluisti ut esset ante hominem
vita & mors, bonum & malum,
& quod placuerit, daretur ei,
non ob id certe quod qui con-
stitueris ab initio hominem, &
reliqueris illum in manu consi-
lii sui, primævam ei libertatem
ademisti, aut eo statu esse vo-
luisti, ut aqua & igne appositis,
ad id quod vellet manum non
posset extendere. Semper in
nobismet ipsis malorum nost-

rc-

64 *Notitia Divinae Gratiae,*
rorum primordia circumferi-
mus: retinemus & nos in ma-
lorum extrema præcipitandi
facultatem, dum stulti mala præ
bonis eligimus. Tu sed, Do-
mine animæ meæ, ineffabili ef-
ficacia, Tu potestate suaviter
valente omnia illa in quæ abs-
que Te malè se induat, per quæ
numen tuum lædat, legi tuæ
adversetur, Potentiam tuam
ad Tibi rebellandum ducat,
moraris, sic suspendis, sic coër-
ces ut inspirationibus tuis san-
ctis, Divinis tuis jussis ultrà re-
sistere non sustineam. Blando
Deus invicte captivandi modò
libertatem nostram Tibi addi-
cis: dum vocas; jubes, subjicis,
ducis, regis, dirigis, ad Te tra-
his, emollis, in omnibus ut te-
cum

Et no
cum id
mus, fa
Gratia
nibusq
phare.
nibus
affulge
mabus
at inrr
lumen
rumpi
Sanctu
nequic
bellatu
fulgor
illud il
medela
differa
bi aux
moret
manus

Et nostrarum Calamitatum. 65
cum idem sentiamus & statua-
mus, facis quam benignissimé.
Gratiam tuam de culpis crimi-
nibusque nostris jubes trium-
phare. Bene fausta, lætis om-
nibus auspiciatissima, dies illa
affulget qua tua se bonitas ani-
mabus nostris lætissimo insinu-
at inroitu. Cum luminis tui
lumen tenebris discissis per-
rumpit, tuusque nos Spiritus
Sanctus sibi subicere destinat;
nequicquam aliquid nostri tibi
bellaturiat. Nullæ tanti jubaris
fulgorem tenebræ ferunt. Hoc
illud illud est tempus, quo nec
medelam suam ultrà ægrotus
differat, neque superveniens si-
bi auxilium in arctum redactus
moretur. Tam nos potenter
manus vestra attollit, ut & no-
bis

66 *Notitia Divinae Gratiae,*
bis attollendi nos potentiam
sufficiat, ita nos hortaris, tuis
accedentes hortatibus ut per-
moveas, permotos in altiora
etiam promoves. Nec solum
persuades aut consulis, sed ad
hæc imperas animabus nostris,
ut humo se tollant; quò se tol-
lant, robur largiris: manum ad
id tuam extendis; explicas aux-
ilia tua efficaciter agis in earun-
dem desideria; quin sic agis, ut
plus ultrà resistere nolint, ut
ament gaudeantque jam tum
esse se tuas captivas; edomitis
quippe omnibus, per quæ con-
tra niti Tibi potuissent; nec
jam captivas modò sed & tri-
umphatas & victas. Hic est
ille modus per quem affectus
inordinatos, probrosa ludibria
an-

Et n
anima
menta
tuam
care c
vincis
nostr
obscu
em de
diem
enect
regnu
berta
periis
misti
piam
bus t
rum
tiæ, u
ritati
prop
mur

Et nostrarum Calamitatum. 67
animarum nostrarum, & tormenta quæ Gratiam à nobis tuam certatim abalienare, avocare conantur, in exilium agis, vincis, confodis. Tenebras nostras mutasti cum luce tua: obscuris & in profundam noctem depressis, induxisti medium diem, per dolum ac fraudem enectis, ingenuitati, candori, regnum aperuisti, servitutem libertati, rebellionem justis imperiis decedere coëgisti, exemisti obligatos. Ergone quempiam post hac reperire sit, quibus tam claræ, tam nobiles rerum ac factorum circumstantiæ, ullam divinæ, æternæ Charitati resistendi voluntatem aut propensionem superesse patiamur? dum præsertim se Tibi
ani-

68 *Notitia Divina Gratia,*
animæ nostræ permittunt, tuis-
que sacrosanctis imperiis hu-
millimè substernuntur. Quo
modo vel possibile, ut ut velim,
sit non agnoscere Te libertatis
meæ esse principium, medium
& finem, bonorum meorum
omnium autorem!

XXVII.

O Divina Redemptoris mei
Clementia, quàm admiranda
nobis est tua Potentia, quam
media quibus uti Tibi placet,
mentibus nostris sunt imperia!
Quàm longè istæ conjecturas
quascumque nostras exeunt.
O nostrum omnium Salvator,
quàm alti, quàm profundi mo-
di sunt per quos virtutem tuam
explicas! Nunquam equidem
se liberam ferre mens nostra

po-

E n
potest
ni cui
tur, q
captiv
quam
stra p
tit rap
factan
illa n
quam
design
cum g
atque
se per
utile e
anter
sibi in
famul
mine
Nota
diti,

Et nostrarum Calamitarum. 69
potest, quàm quando se Domini cui famulatur, quem veneratur, quem adorat, colitque esse captivum profiteretur. Nunquam tantâ libertate mens nostra perfruitur, quàm cum sentit rapi se à Gratia tua, sibi eripi, factam captivum. Nunquam illa magis sui est juris, nunquam in iis quæ sibi præsumsit, designavit, liberius agit quàm cum gratissimis sibi hortatibus atque invitibus vestris adigi se persentiscit, ut id quod sibi utile est ac conveniens, incunctanter peragat. Imperat sub Te, sibi imperante. Dum Tibi illa famulatur, Tu quoque mi Domine, facis ipsa ut imperet. Nota, character vultu meo additi, Tibi quidem servitutum ser-

70 *Notitia Divina Gratia,*
servire indicant, sed & sceptri
mihi loco sunt à Te accepti,
sunt regale diadema quo caput
meum vincis, obnubis, quo
regnum à Te mihi datum con-
stare cupis, in hæctenus ma-
lè & nullo ordine habita af-
fectuum imperia, & nunc per
Gratiam tuam restaurata, &
meliori formâ donata. Tu vo-
luntates nostras tuo pro bene-
placito inflectis & jubes. Per
Te ex servis in Dominos, Prin-
cipes, Reges evadimus, late
Domini, sub Te regnante ag-
noscimus esse, sicut divisiones
aquarum, cor Regis in manu
Domini. Quocumque volue-
rit, inclinabit illud.

XXVIII.

Quàm non sunt violenta
im-

impe
tranq
re cal
persu
rem e
pace t
tiri, n
lidè, e
ter. T
berna
placen
mi, be
atque
geniu
stram
ta virt
stræ co
non p
validis
impul
tur, ut

de nostrarum Calamitatum. 71
imperia tua mi Domine! Solus
tranquillam potestatem exerce-
re calles, solus citrà coactionem
persuadere, vincere, citrà cruo-
rem effusum imperia tua multâ
pace statuminare, omnium po-
tiri, non potenter minus & va-
lidè, quàm benignè & efficaci-
ter. Tu ducere nos, Tu adgu-
bernare, Tu in omnia, quæ Tibi
placent, dirigere nosti, tam co-
mi, benigno, eximio, blando,
atque adeo ineffabili & ad nos
geniumque & indolem no-
stram commodo, & per abdi-
ta virtutum tuarum animæ no-
stræ correspondente modo, ut
non possimus non agnoscere,
validissimos, efficacissimos esse
impulsus à Te qui proficiscun-
tur, ut non possimus non vene-
rari

72 *Notitia Divina Gratia,*
rari lucem illam tuam, quam in
cordibus nostris accensam sen-
timus, quo in recta omnia nos
deducat. Ut nunquam magis
nostri sumus, nobiscum ipsis
melius convenimus, quam cum
Tibi nobiscum nihil disconve-
nit! Nunquam perfecta cum
libertate opera nostra exigimus,
nisi cum quos nostris animis
motus addis sanctissimos, cum
eos ultro, cum volentes am-
plectimur. Colligit sese tunc
in omne robur suum nostri
quicquid est arbitrii, cum in
odore unguentorum tuorum
Te pone sequitur, cum natu-
ram nostram tua Gratia sibi
subditam habet, quando pecca-
tis nostris depressis Charitas
tua per affectus actusque pios
&

Et m
& san-
facit,
quæ n-
turpat
tatem
sumus
nostra
Extra
vorum
affectu
vos in
nos à
animi
partes
Quand
Spiritu
submi
Spiritu
moder
illos ag
rapit,

Et nostrarum Calamitatum. 73
& sanctos Tibi nos probemus
facit, tum demum veram &
quæ nullis fuci aut fallaciæ de-
turpata sit incrustamentis, liber-
tatem consequimur. Liberi
sumus cum vestris in manibus
noſter ſpiritus totus acquieſcit.
Extra eas, ſervi ſumus, & pra-
vorum qui in nobis regnant,
affectuum mancipia: intra ſer-
vos ingenium habemus, qui
nos à vitiis noſtris & corruptis
animi moribus in aſſenſum, in
partes ſuas trahi permittimus.
Quando Tuus, ô ſumme Deus,
ſpiritus nos totos ſibi reddit
ſubmiſſos, quando noſtros ille
ſpiritus ſibi mancipat, dirigit,
moderatur, erigit, quando in
illos agit pro imperio, eos ad ſe
rapit, movet, agit, in agendo
D im-

74 *Notitia Divinae Gratia,*
impellit plenos suæ virtutis, lu-
minis sui, suæ vitæ, suarum acti-
onum, suæ voluntatis, quando
ipsis ex vero dicere licet: Vivo
jam non ego, sed vivit in me
Christus: quando & ob id ip-
sum quod non morior, emori
me credo. Tum demum ani-
mabus nostris sincera, solida,
inconvellenda libertas constat,
cum tua beneplacita bene, De-
us, illis communicare dignaris,
cum sentire quæ debeant, das,
cum largiris ut intelligant quæ
sui sint officii, quando eas pro-
nutu & ad tuos nutus modera-
ris, cum si qui in iis sunt affectu-
um vitiosi, easque denormaturi,
per Te corriguntur, cum deni-
que devexæ in omne malum
naturæ nostræ malos habitus
om-

& n
omnia
destru
obaud
perio
nos ge
iplos,
stra, in
que ip
centiis
quam
tuisque
tenter

Vas
electio
do un
Utique
de se pr
ego jam
vit in m
bis ver

Et nostrarum Calamitatum. 75
omnia superans Charitas tua
destruit, evertit. Tuo cum
obaudimus, Summe Deus, im-
perio, cum bona fide servos
nos gerimus, tum demum nos
ipsos, nostras vires, bona no-
stra, in potestate habemus; at-
que ipsis adeoque concupif-
centiis, cupidinibus malis, tan-
quam captivis, fræna injicimus,
tuisque lupatis & capistris po-
tenter ora eis contundimus.

X X I X.

Vas illud electum Tibi, vas
electionis tuæ Paulus, ecquan-
do unquam magis liber fuit?
Utiq̄ue nunquam, quàm cum
de se profari liberè posset, *Vivo*
ego jam non amplius in me, sed vi-
vit in me Christus. Tantùm no-
bis veri dominii est, quantùm
D 2 est

76 *Notitia Divinae Gratiae,*
est Gratiae, tantum foedissimae,
indignissimaeque nobis adhaer-
ret servitutis, quantum noxae
contraximus. Quantum à no-
bis abscedimus, quantum nos
Deo magis jungimur ex pro-
pinquo, quantum & Regibus &
Tiaris sumus junctiores. Quan-
tum nos agimus magis à Deo
nostro segreges, quantum alieni
magis à sacro-sancta illius lege,
quantum nos magis non servos
modo testamur, sed & fugiti-
vos, & dignos qui agamur in
furcam, in malam crucem.
Ergone unquam mentem me-
am, mi Domine, subeat, desti-
tuere Te unquam ulla posse
media, quibus me talem præ-
stes, qualis esse debeam, id est
virum bonum; ut illud posse fi-
eri

eri p
in p
mus
ferre
non
die p
nixu
per
debe
que
qui a
rigo
tens.
Tibi
do v
Tibi
do li
perfe
velis
es Sa
ipse e

& nostrarum Calamitatum. 77

eri præsumam quantumcunque
in pessima quæque immerfissi-
mus, me Tibi obversum ut in-
ferrem? Anne ut subeat, Tibi
non esse in proclivi, ut ut ho-
die per mea Tibi crimina ob-
nixus aduerser, crastino tuam
per bonitatem ei quam Tibi
debeo, reddere innocentia at-
que integritati? Anne ut Tu,
qui arbitrii mei fons es & scatu-
rigo, & quidem ipse Omnipoten-
s, latebras animi mei, & quo
Tibi eas reclusas subjectas mo-
do velis, quo animam meam
Tibi uni assertam, quoquo mo-
do liberam, æternæ per omnia
perfectæ libertatis compotiri
velis, sis nescius? ut qui æterna
es Sapiencia, ignores, ut primus
ipse ego quo Te sequi possim,

D 3

de-

78 *Notitia Divina Gratia,*
devincendus sim à memet ipso?
Ut me luci tuæ reddere in ante-
cessum, tui me implere notitia,
certum opis tuæ, & sic demum,
de me captivo tuo, triumphare?
Eratne ut crederem, non posse
Te reddere Te Dominum vo-
luntatis meæ, eamque citrà
vim, citrà cogendi tormentum
facere tui juris, adigere ut vel-
let, quæ vellet, & quidem abs-
que ulla ejus immunitione, ne-
dum subversione; & quidem
illud quod à primo jam tum
mihi largitus es principio, quod
in diem das, quod nunquam
non dare, bonus, voles, con-
servaturus? Ut qui perfectissi-
mum, omnibus undequaue
numeris esse vis absolutissi-
mum, redigi ad nihilum velis?
Ut

et
Ut v
vis es
everfu
nes
destru
illâm
quo
redda
quo
sis, qu
gis, e
fecta
time
Tibi
Plant
in ju
ut af
bene
um ip
dona
optin

Ut voluntatem meam, quam
vis esse consummatam, ipsemet
eversum, destructum eas? Om-
nes mi Domine, illius noxas
destruis, evertis & quidem in
illâmetipsâ. Mala illius destruis,
quo bona ei omnia, quo sancta
reddas. Quo plantas, evellis,
quo nova de novo creare pos-
sis, quæ nullius sunt bonæ fru-
gis, extirpas. Erunt quæ suf-
fecta voles, Hortulanorum op-
time, æterna, in æternum se
Tibi probatura, placitura.
Planta Tu, Tu riga bonus, Tu
in justa fac, per Te, incrementa
ut assurgant: accedat iis quæ
bene plantasti, favor tuus, su-
um ipsis robur vigoremque Te
donante consequantur: in spes
optimas succrescant, fruges fe-

80 *Notitia Divina Gratia,*
rant quæ spei respondeant, bo-
ni quicquid habent, Tibi ferant
acceptum.

X X X.

Absque Te, mi Domine, ar-
bor sum sterilis, infrugifera,
lignum infœlix & inutile: me-
que defectum omni humore
vivifico, omni qui vegetam fo-
veat vigore, carduus & spinis
cingunt paliurus acutis. Ficul-
nea sum, de qua in Evangelio,
nempe fructum in ea cum quæ-
reres, quod non inveneris. Il-
la sum, tua quam justitia succi-
dere parabat, eo quod terram
frustrâ occuparet. Sum pro
qua Tibi terræ tuæ cultores, ut
in sequentem annum reserva-
res, intercedebant, promitten-
tes sese fossuros circa illam, se
ster-

et no
stercon
tissimæ
tarunt
expect
labrusc
essem
proven
distenta
palmiti
cœco m
tuum,
animan
lores ei
aspirare
in irrig
fita, lat
os, ne
torrent
charitat
fructife
onica, c

Et nostrarum Calamitatum. 81
stercoraturos. Vineam sum, beatissimæ manus tuæ quam plantarunt, à qua uvas dulcissimas expectans, nihil præter invisas labruscas legisti. At enim vitis essem lætissima, essem ubere proventu fertilis, ostentarem distentas turgentesque in meis palmitibus gemmas, si quidem cœco mihi impartireris lumen tuum, Ô Summe Deus, aridam animam meam si rigares, si calores ei vivificos Charitatis tuæ aspirares. Arbor essem, quæ in irriguæ ripæ crepidine confita, latè explicarem ramos meos, nempe tuæ milericordiæ torrente humectata, infinitæ charitatis tuæ fomentis facta fructifera. Virga essem Aaronica, quæ sterile lignum cum
D s   esset

82 *Notitia Divina Gratia,*
esset, Te dante, foecunda ger-
minavit, & sic murmura populi,
contra Legislatorem, stium an-
tuum? coërcuit. Excrescerent
tuo in latifundio, bonorum
operum fructus desideratissimi.
Hinc necesse comprimis est mi
Deus, ut novis eam insuper
Gratiæ Bonitatisque tuæ im-
bribus riges, foveas, refocilles,
foecundes, foveam circundes,
circum circa, undecumque ve-
getam sustentens, adinstar arbo-
ris quæ siccessit absque ejus qui
intus agit, caloris vi & efficacia,
absque ambientis veris blandi-
tiis, & bene refrigerantibus fla-
bellis, & calorem inter humo-
resque gratissimam ei adferen-
tibus temperiem: utpote qui-
bus duobus debeat quod in
fruct-

Et ne
fructu
hoc ei
Ad illa
subsist
dum c
concu
quoqu
toto &
rum le
Benign
Nulla
lucis u
que tu
calor,
bus, c
quo se
mentu
tuam s
cordia
prorsus
undiqu

Et nostrarum Calamitatum. 83
fructus se ferat foecunda. Est
hoc ei pro vigore, est vitæ loco.
Ad illam, quo lætam se tueri ac
subsistere possit, quemadmo-
dum oportet, omnia elementa
concurrunt. Ita anima mea Te
quoque opus habet, & quidem
toto & in omnium elemento-
rum locum, infinitam tuam
Benignitatem sibi sufficiente.
Nulla mihi absque tuo lumine
lucis usura est, nullus mihi abs-
que tuis fomentis, vivificus est
calor, absque tuis inspirationi-
bus, deest animæ meæ suum,
quo se recreet, se sustentet, ali-
mentum. Si Gratiam ab ea
tuam subduxeris, nisi ei miseri-
cordia tua adfuerit, fructus
prorsus nullos feret. Tu me ut
undique circumcingas, opus est,

D 6

Tu

84 Notitia Divina Gratia,
Tu ut undecumque sis animæ
meæ Hortulanus, denique ut
intrâ extrâque ipsam tua exer-
ceas Imperia.

XXXI.

Spiritus mihi vitalis es, & ani-
mæ meæ sustentaculum, à Te
omne incrementum meum.
Ecquid sum ego nisi terra in-
fructifera, infœcunda, deserta,
lapidibus tribulisque oppleta?
nisi quid Te ei excolendæ ap-
pares, nisi repurgandæ accinga-
ris, dicam cum Propheta Re-
gio, *Ut in terra deserta, & in via,*
& in aquosa, sic in sancto apparui Ti-
bi, ut viderem virtutem tuam &
gloriam tuam. Anima mea abs-
que Te, mi Domine, terra est
inculta, deserta, omnibus bonis
destituta, nec in ulla utilis. Pe-
jus

& ne
jus qu
dura,
se sem
ô Do
effunc
& flu
de Spi
meum
stirper
tanqu
fluent
horric
lustris
viæ eju
Tua
as eju
planas
ad vit
cunt,
tatis e
in tui

& nostrarum Calamitatum. 85
jus quod est, confragosa est,
dura, aspera, sicca, demissæ in
se sementi responsat. Age Te,
ô Domine, ad terram meam,
effunde aquas suprâ sitientem,
& fluenta super aridam: effun-
de Spiritum tuum super semen
meum, & benedictionem super
stirpem meam, & germinabunt
tanquam salices, juxtâ præter-
fluentes aquas. Est mea terra
horrida rupibus, dumis aspera,
lustris, spelæis ferarum plena,
viæ ejus ad perditionem ductât.
Tu eam intra, mi Deus, Tu vi-
as ejus non alias velis quam
planas, quam apertas, & quæ
ad vitam æternam recta du-
cunt, per sancta desideria, pie-
tatis exercitia, contemplationes
in tui Numinis bonitatem in-

D 7

ten-

86 *Notitia Divinae Gratia,*
tentas, defixas. Terra mea la-
pidibus plena est, quos in san-
ctam tuam legem identidem
evibro, plena tribulis quos spi-
neæ capiti tuo plectendæ coro-
næ necto, & duriores quidem
illos altiusque læsuros, quam
illæ quæ in immensam illam
pro me peccatore meus ô Re-
demptor, durarant patientiam
tuam. Intra, regali, cœlesti
cum corona redimite, intra
æternæ, evelle quicquid est in
me reprobi. Petra æternæ sta-
tionis, cœlestis, ejice ex hære-
ditate tua saxa fruges impedi-
entia, strangulantia: fac ut efflo-
reat fœcunda. Egrediatur vir-
ga de radice Jesse, & flos de
germine ejus ascendat: aufer à
me spinas meas, novum Tibi
hor-

En
hortu
conci
tum d
disum
am.
Domi
Tu hu
fœcur
quam
charit
stituta
quam
quæ v
qua la
est, l
effert
tuos f
mea l
Tuas
lutare
turas

De nostrarum Calamitatibus. 87

hortum ô Bone JESU, in me
concinna Tibimet ipsi, in hor-
tum deliciarum tuarum, para-
disum tuum, elige animam me-
am. Intra in terram meam ô
Domine, sicca est & sterilis,
Tu humecta eam, Tu irriga,
foecunda. Respice Domine
quam sit ipsa fiticulosa, ut tuâ
charitate, tuâ misericordiâ de-
stituta anima mea, non alia sit
quam qui aret ager moriens, &
quæ vitio fitit aëris herba. Ipsa
qua laborat, siccitas, ei pro ore
est, hoc illa rugitus suos cælo
effert, à Te rigari petit, imbres
tuos salutare efflagitat, anima
mea sicut terra sine aqua Tibi.
Tuas aquas Domine, peto: sa-
lutare illas, beaturas me: ablu-
turas me ab omnibus peccatis
meis

88 *Notitia Divinae Gratiae,*
meis: aquas denique sanguineo
tui ab effluvio in sæcula sæcu-
culorum benedictas.

XXXII.

Addat sese animæ nostræ, ô
Domine, virtus tua: ut videam
virtutem tuam & gloriam tu-
am. Tu is es, Domine, qui il-
lud in me misericordiæ & gra-
tiæ opus perficere debes: neque
enim ei præstando par sum,
qui ne quidem id petendo, aut
ut possim, desiderando, sine Te
sufficio. Statue, nullam omni-
no esse mihi valentiam, si pri-
mus illam in me non creas, &
communicatam mihi, in actum
deducis. Quæ mihi est ad bo-
num propensio, nisi eam prior
coërceas, Tibi afferas, ilico de-
terioribus se applicet; illam si
quid

Et
quid
& ut
quam
sub m
tineat

Qu
esset v
ac crim
va det
tuis in
permi
motus
verò
nostru
gis for
Reder
latur.
rum n
qui co
micus

& nostrarum Calamitatum. 89
quid à seipsa segregem facis, est
& ut impensius sit libera, nun-
quam talis futura, nisi quid tua
sub manu custodiâ pressiore at-
tineatur.

XXXIII.

Quasi verò ac si libera magis
esset voluntas mea, dum vitiis
ac criminibus implexa ac capti-
va detinetur, quam cum Sanctis
tuis inspirationibus arbitria sua
permittit, tuos agnoscendo
motus, tuos impulsus! Quasi
verò serva sub inimico utrique
nostrum communi, libera ma-
gis foret, quam dum Creatori,
Redemptori, Salvatori suo famu-
latur. Quantulum hoc, libe-
rum me si quid ille relinquat,
qui communis utrique est ini-
micus, qui me totum destruit,
qui

90 *Notitia Divinae Gratiae,*
qui in necem ac ruinam meam
juratus est hostis: qui suis in me
grassatur ignibus: qui me us-
quedùm persequitur, confodit:
qui exterminium meum moli-
tur & effabricat: qui nihil poti-
ùs priusvè habet quam ut to-
tum me deperdat, qui ut me
tanto affligat crudelius quàm
illos quos æternis pœnis decre-
toria sententia damnarit, qui-
bus nulla est redemptio, aut re-
demptiois spes, in horas in mo-
menta neci meæ invigilat. Si
tyrannus ille infensissimus, in-
festissimus nolit animam meam
libertate suâ privari, nolit, item
nolit in illum deduci statum ut
ad libertatem suam respectare
atque anhelare opus habeat,
non aliam ob causam quam ut

EX-

& nos
exindè
generis
tionibus
tandem
me JES
ipsa du
quæ om
gum su
tatem n
Ut ille
vidit ef
indefini
dit; q
promov
fectione
rem in
amatqu
hilet!
Sapient
bens B
est cui

exindè dirioribus ipsum omnis generis tormentorum lancinationibus involvat, quomodo tandem fieri possit, ô dulcissime JESU, ut tua imperia quæ ipsa dulcia sunt, quæ blanda, quæ onus suum leve, dulce jugum suum propalant, in libertatem nostram sint iniquiora?

Ut ille Deus, qui, quæ creavit, vidit esse bona, qui à se creata indefinenter conservare intendit; quin semper in meliora promovere, ad summam perfectionem deducere, elegantiorrem indies reddere, gaudet amatque, illam aboleat, annihilat! Consummatissima illa Sapiencia tua, parem non habens Bonitas tua, unica & sola est cui donatam nobis libertatem

92 *Notitia Divinae Gratia,*
tem acceptam ferimus: illa quæ
mandatis suis etiam preces im-
miscet, & dum leniter persua-
det, potenter quoque ad se tra-
hit, convincit, & sibi omnia
submissa reddit. Cui verosimi-
lè fiat, velle illam sibi metipsi
excidere, præsertim dulcis ipsa
ac suavis, cum sit & comprimis
efficax; cum ab animabus no-
stris servitutem non exigat, nisi
voluntariam, cum non velit ip-
sa milites suos, Imperatorem
suum gementes sequi, cum sit
denique Bonitas & Sapientia
illius Dei, qui Deus est omnis
consolationis & solatii, Deus
pacis, & non nisi à se ultro &
sponte liberâ amantibus, amet
amari?

Absit

E noj

Absit
ulla à B
abeunti
Ergone
as! Ut
tus es,
muner
sustinea
lis, qui
legitim
Domi
mi mor
inclina
us pro
exterm
dis, &
omniu
quæ no
elimina
malitia

XXXIV.

Absit absit à me ô Deus, ut
ulla à Bonitate tua in diversum
abeuntia in animum admittam.
Ergone Tu creaveris ut destru-
as! Ut quibus esse suum largi-
tus es, eas perditum! Ut ipse
munerum tuorum prædo esse
sustineas! Ut tyrannum te ve-
lis, qui Pater es, qui Dominus
legitimus! Tui operis est, mi
Domine, subvertere malos ani-
mi motus, & ex adverso bonas
inclinationes in majus & meli-
us promovere. Qui improba
exterminas, idem bona & con-
dis, & multiplicas, perfectorum
omnium autor & principium:
quæ noxis vitiisque foeda sunt,
eliminans. Aufers à voluntatibus
malitiam, à libertate servitatem,
cri-

94 *Notitia Divina Gratia,*
crimina ab animabus nostris,
nec non & cum vinclis carce-
rem ab arbitriis jubes abesse.
Relinquis voluntatem liberam,
relinquis ei libertatem sanctam,
animabus puritatem suam ad-
dis, & spiritui sanctimoniam.
Sunt hæc omnia, per tuam il-
lam Gratiam, quæ omnium est
victrix, omnium Imperatrix.

XXXV.

Tu Domine Deus meus, ut
qui optimè conscius sis quàm
fragilis res nostra sit voluntas,
si ea in manibus nostris relin-
quatur, tuâ illam manu validè
sustentas, est illa Tibi, ut qui
eam creaveris, longè perspectis-
sima. Tenes nullâ eam liber-
tate potiri posse, nisi Tibi sub-
missam: ni Tu eam robores,
fir-

E
firmes
est, la
prolap

Sim

Vu

Me

Quæ
suum
boqu
quant
in ea
pecca
ut qu
ret co
usque
re nu
à lap
conci

& nostrarum Calamitatum. 98
firmes, statumines, imbecillis
est, languida, miseranda. Ita à
prolapsu primo sauciata, ut ei
*Sint lachrimæ sanguis, quæcum-
que foramina novit*
Vulnus, ab his largus manet
crucor, undique plexis
Membra fluant venis. Totum
est pro vulnere corpus.

Quæ agit, omnia prava sunt &
suum vulnus habentia, sanie ta-
boque fluitantia, corrupta,
quantumque à se habet, nihil
in ea sani. Perdurat in nobis
peccati tam triste fomentum,
ut quæ nostris affectibus inhæ-
ret corruptela, ad malum nos
usque sollicitare atque impelle-
re nusquam absistat. Vix nos
à lapsu ereximus, quin ilicet
concidamus denuò. Cum ca-
di-

96 *Notitia Divina Gratia,*
dimus, defunt nobis vires qui-
bus nos relevemus. Tu ad hæc
mi Domine, qui fragilitatem,
qui mala mea habes cognita,
de adhibendis mihi remediis
curam geris, necessitatibus meis
succurris, debilitati meæ, per
tuum robur opem adfers igno-
rantiam meam per bona tua
consilia emendas, dolores le-
vas, vulneribus meis medicaris,
animas prostratum pectus, ca-
ligantes oculos illuminas. Ag-
nosco pervideoque perinde ut
vas testaceum terræ allisum
confringitur, si tuis anima no-
stra manibus exciderit in sco-
pulos & saxa peccatorum jacta-
tam ad eundem modum esse
confringendam; usque adeo
opus ei, ut eam tua sibi teneat,
atten-

& n
atten
illarum
ut mu
cumq
permi
culum
gressu
sum;
ac reg
eans a
& sup
alas si
portav
Domi
libera
Dixi e
nas si
& rec
Domi
sibi no
in Te

Et nostrarum Calamitatum. 97
attentam asservet, amantissima
illarum Bonitas tua. Hæc illa,
ut multum benigna mater, qua-
cumque velit evagari illam non
permittit. Dum undique peri-
culum videt, & ad singulos
gressus metuendum ei prolap-
sum; manu benignâ tenet eam
ac regit. Sicut aquila provo-
cans ad volandum pullos suos,
& super eos volitans, expandit
alas suas, & assumsit eam &
portavit in humeris suis. Tu
Domine, Tu Dei Filius, si nos
liberaveris, verè liberi erimus.
Dixi ego, quis dabit mihi pen-
nas sicut columbæ, & volabo
& requiescam! Tu is es mi
Domine, sit illa licet irrequieta,
sibi non constans, sibi perdita,
in Te quietem suam inveniet,
E acqui-

98 *Notitia Divina Gratia,*
acquiescet sub umbra alarum
tuarum segura, absque Te nec
amissam libertatem recuperet,
nec vel ad momentum tempo-
ris, suis se viribus sustentet.

XXXVI.

In Te ô Domine totum ro-
bur est meum, tota securitas,
Tu mihi in absolutam numeris
omnibus perfectionem es, Tu
meum decus, absque Te nihil
mihi perfectum, nihil decorum,
absque Te possibile non est, ut
in vires se ullas asserat imbecil-
litas mea, ut me ulla securum
præsent. Si me mihi permitto,
proruo mole mea pressus; tuum
est Tibi attinere & sustinere la-
bantem hanc animam. Nisi il-
lam tyrannidi peccatorum &
eriminum eximis, nisi suavissi-
mis

Et n
mis tu
Gratia
adglut
geniti
semper
Cur a
mi De
permit
catoru
tuam i
triump
Gratia
Tu ad
dites!
id est g
Respice
spice q
aut per
erimini
gendun
Domin

& nostrarum Calamitarum. 99
mis tuis innectis servitiis, nisi
Gratiæ tuæ libertatem meam
adglutinas; periit funditus. Eâ
geniti sumus conditione, ut
semper serviendum sit nobis.
Cur amabo, (quod Te rogo
mi Domine nunquam ut fieri
permittas) infoelix serva pec-
catorum sit anima nostra, si
tuam illi servitutem anteferat, si
triumphum de se tuam agere
Gratiam desiderat! Si & ipsi
Tu ad ita eligendū vires suppe-
dites! Per Te per tuam omne
id est gratiam, sic quod eligat.
Respice me Domine Deus, re-
spice quid Tu ab animâ meâ,
aut per Te validè sustentatâ, aut
criminibus miserè relictâ, eli-
gendum superet. Si Tu mi
Domine, animam meam non

E 2 ad-

100 *Notitia Divina Gratia,*
addis nō reddis servitiis tuis, per
gratiam per Bonitatem tuam, si
non suffulcis, sustentas, roboras
animatā fortiter facis esse, & in
illos quos habere debeat spiri-
tus sibi sumere perit in eternū.

XXXVII.

O Supreme Salvator & Re-
demtor meus, non nisi in unā
infinītā potentiā tuā, quæ infir-
mitatem à me meam cispellit, ut
& illā tuā autoritate, quæ tur-
gentem nimias per præsumtio-
nes animi mei impotentiam co-
hibet & coërcet, in immutabili
charitate tuā quæ calamitatibus
meis benigna compatitur, in
tuā quā omnia mea moderaris
& regis, promptitudine, in tuā
denique vivā Bonitate & Mi-
sericordiā, quæ me separatum
per Te à malis, in bonum mo-

Et nost
vet &
fita est

Ecq
hi poss
guor ip
modo
ipsa sun
evalean
perseve
vanitas
Tu mi
constan
lis, inv
opem f
appeter
quæ sa
Possem
operari
præsum
spe præ

& nostrarum Calamitarum. 101
vet & promovet, suprema salus
fita est.

XXXVIII.

Ecquo modo succurrere mi-
hi possem qui non sum nisi lan-
guor ipse, & ipse turpor, ecquo
modo attollere me ipsum qui
ipsa sum infirmitas! Quomodo
evaleam in bono constanter
perseverare qui totus ipse sum
vanitas & inconstantia? Nisi
Tu mi Domine, qui æterna es
constantia, fortitudo invincibi-
lis, invicta, bonitas infinita,
opem ferres, juvares, adigeres
appetere bona, adspirare ad ea
quæ sancta sunt & perfecta?
Possemne ego omnino aliquid
operari, possemne vel animo
presumere, desiderio complecti,
spe præcipere, nedum præstare?

E 3

Nisi

102 *Notitia Divina Gratia,*
Nisi quod per candidissimam
tuam comitatem, per validum
auxilium tuum Tu me move-
res; possemne ego memetipsum
impellere ad recti quid facien-
dum? Tibi mea omnia debeo
mi Domine. Vero verius est,
infinitam, quæ Tibi semper est,
clementiam & misericordiam,
dum me firmiter retinent, & ne
auferar, impediunt, solas esse,
quæ pervincant, ut ne partibus
tuis desertis ad infestissimum
mihi hostem, perfuga me com-
parem, & æterno me per mea
crimina exitio involvam. Vero
verius est, id ipsum quod non
sim dejectus in infima terræ lo-
ca, indè esse, quod Tu Te quo-
minus id fieret Summe Deus
opposueris, objeceris. Certum
de-

& nost
deniqu
ter me
stantian
velle, &
illis inte
meam c
ac coën
ex suâ
æternas

Qu
jam lap
protect
dextera
ties alle
mea m
præcep
infinita
misti, li
hanc o
isti! Q

Et nostrarum Calamitatum. 103
denique est, non aliam esse in-
ter me & æternas pœnas di-
stantiam, quam unicum meum
velle, & quod Tu medium Te
illis interponendo, voluntatem
meam circumscriptam per Te,
ac coërcitam sic modereris, ut
ex suâ facta tota tua, pœnas
æternas evitet.

XXXIX.

Quoties mi Domine jam
jam lapsuro ac cadenti dedisti
protectionem salutis meæ, &
dextera tua suscepit me? quo-
ties allevasti jam lapsum cum
mea me crimina egissent in
præceps? quoties me illis per
infinitam tuam charitatem exe-
misti, liberaisti! malè perditam
hanc oviculam in viam redux-
isti! Quoties me quem voluisti

E 4

esse

104 *Notitia Divina Gratia,*
esse monetam tuo sanguine
signatam, quæsiuisti & inve-
nisti? Tu me sane, filium pro-
digum, cum amicis luto suibus
siliquas & furfures in famelicam
alvum ingerentem, suscepisti,
susceptum etiam tuam in Gra-
tiam restituisti.

X L.

Magnis certe mei mihi no-
titia expensis constat, qui eam
non nisi per damna mea acqui-
ro, & per mala mea salutem in-
venio. Agnosco summopere
Te à me fuisse offensum, ante-
quàm me, bone Domine, hu-
miliares. Hui! quanta mihi
bona contulit, quod me Tibi
depresseris! Quàm grave id cri-
men meum fuit, quod per de-
pressionem mei, finem malo-
rum

Et no
rum d
speran
ô Do
titiam
Morb
no co
esse n
quæ n
comp
noxas
Dom
dem v
placitu
hoc ad
ad fer
detesta
me pro
Dom
tem p
credide
ter op

& nostrarum Calamitatum. 105
rum dedit, ut possem, auderem
sperare! Ut Te læsisse nocuit
ô Domine! Ut profuit ad no-
titiâ mei potuisse pervenire!
Morbo sanitatem debere, mag-
no constat. Non potest non
esse multum cara experientia,
quæ non nisi per dispendia
comparatur, & errores inter ac
noxas acquiritur. Ut ut sit, mi
Domine, & qualecumque tan-
dem velit, hac certe mercede
placiturus erit, jurabit, si per
hoc ad pænitentiam deducor: si
ad seriam criminum meorum
detestationem. Docet meus
me prolapsus, Te unum esse, ô
Domine, qui attollere jacen-
tem possis. Agnosco me qui
credideram posse per me virili-
ter operari, id nisi contrâ me

E 5 non

106 *Notitia Divinae Gratiae,*
non posse. Agnosco longè
esse me debilissimum, qui me
credideram longè fortissimum,
qui constantem opinabar. In-
frà me habentem pericula, ipsa
vanitate vaniorem esse depre-
hendo, idque propter vitiis suc-
cumbere; & dum me mali ani-
mi mei motus pro libitu agunt
feruntque, hostibus meis impa-
rem. Agnosco prorsus in me,
præter lapsus, errores, vitia ni-
hil esse. Agnosco in me cordis
in mala quævis amplectenda
devexi pervicacem duritiem.
Per hanc illam bona quævis
turpiter averfatur & fugit. Ag-
nosco me pessimam scaturigi-
nem desideriorum mecum &
intus in me circumferre, cor-
ruptamque & infectam veneno

ra-

Et nos
radice
us eff
ditio,

Ro
ator
qui an
supra a
am aga
pro O
cordia
malè f
nes dis
futilia,
traria e
nunc n
ens fov
re. R
quanta
possum
mumq

Et nostrarum Calamitatum. 107
radicem, cuius merito alii fructus esse non possint, quàm perditio, quàm mors.

XLI.

Rogo Te Domine qui Creator Redemptorque meus es, qui animarum nostrarum; ut supra atque in voluntatem meam agas, inque ipsius bonum, pro Omnipotentia & Misericordia tua. Illius languidas & malè sibi hærentes inclinationes dissipa, quæ vana fovet, quæ futilia, per Te facestant. Contraria ei omnia & ab iis quæ nunc malè feriata atque insipiens fovet, longè remota, largire. Rogo Te, mi Domine, quanta mei cum demissione possum, rogo optimum maximumque in modum, rogo Te

E 6 per

108 *Notitia Divina Gratia,*
merita perque efficaciam pre-
ciosissimi quem pro nobis effu-
disti Sanguinis, ut omnem ei
duriciem auferas. Animam
meam ut malis resistat firma, ut
eis repugnet, spiritum meum
dura. Desideria mea, ex malis
commuta in bona; animi mei
propensiones ac motus, ex im-
perfectis velis esse perfectos:
studia ejus terrenis hactenus &
corporeis affixa, in spiritualia,
æterna, validè rege, & in istis
sibi curandis, comparandis tota
ut sit, effice. Ad servandam
legem tuam, fidem, quam decet,
adferat constans ipsa & immo-
ta. Ne pessumdent eam tenta-
tiones malæ, ne superent: nul-
lus eam sequior impulsus de
gradu dejiciat, nulla ipsam, Te,
Tua

& no
Tua
tem
sint,
nean
nia q
mum
fimo
ones

N
sint q
tati n
dant,
am co
Eam
vam
ducta
tuam
umqu
vum,
ram

Tua sancta decreta, tua sequentem mandata, impeditam velint, nulla morentur, aut detineant: sint ibi facta tecta omnia quæ Tu ei, qui illius summum æternum es, per optatissimos afflatus tuos & inspirationes communicare dignaberis.

X L I I.

Nulla omnino mi Domine, sint quæ frigus aliquod voluntati meæ tunc temporis affundant, cum eam ad tuam gratiam consequendam excitaveris. Eam Tibi habe tanquam novam, & à Te ex tempore deductam in suum esse creaturam tuam, & cor mihi novum sanctumque condona: spiritum novum, voluntatem novam. Veram ei ad Te conversionem

110 *Notitia Divinae Gratia,*
largire. Cor mundū in me crea
Deus, crea conforme tuæ puri-
tati, docile gratiæ tuę accipiendę
paratum, idoneum, simplex,
quodque à sanctissimæ tuæ le-
ges observantia nunquam rece-
dat. Nec creasse id Tibi mi
Domine suffecerit, rogaris ut
& confirmes à Te creatum, &
per robur tuum emunias, &
noves in interiora illius effuso
spiritu: pia ejus, si qua ullo tem-
pore fuere, desideria, & pro
desideriis instituta ac proposita,
renoves de die in diem, de mo-
mento in momentum. Quando
& illæ quibus obsessa, obvalla-
ta tenetur infirmitates identi-
dem recursant; ei que assilire,
eam infestare non desinunt,
Spiritus rectum innova in vis-
ceri-

& nost
ceribu
dis me
posside
tuum.
virtutu
præcon
rectum
ritatis v
affecta
nunqu
vorsum
clinet.
candid
landi n
bus pra
bi plac
as à fac
sanctur

Pos
meritiss

& nostrarum Calamitatum. I. I. I.
ceribus meis. Penitissimis cor-
dis mei in recessibus habeam,
possideam, teneam, Spiritum
tuum. Sacra tua voce tuarum
virtutum, plena fac habeam
præcordia. Da mihi spiritum
rectum qui dum ad regiam ve-
ritatis viam se ferre atque agere
affectat, nusquam abnormet,
nunquam extra eam dextro
vorsum aut sinistro vorsum de-
clinat. Da spiritum simplicem,
candidum, simulandi, dissimu-
landi nescium, sine affectioni-
bus pravis qui sit, sine vitiis Ti-
bi placitum. Ne me projec-
tas à facie tua, & Spiritum tuum
sanctum ne auferas à me.

XLIII.

Posses mi Domine, posses
meritissimo jure divinum tuum
Spi-

112 *Notitia Divinae Gratia,*
Spiritus mihi subducere, à me
auferre : posses Te totum, qui
mortalium ago miserrimus, à
me avertere, qui quantus quan-
tus sum, fateri me cogor homi-
nem esse non vitiosum sed viti-
um, nec tam peccatorem quam
verius peccatum. Tum quid
ni Te mihi neges, qui me toties
Tibi negavi? Quo jure petam
ego faciem tuam ad me ut ad-
vertas, qui Tibi toties humeros
obverti? Interim tamen etsi
id quam justissimè à Te fieret,
& pro tua justitia; fas mihi quo-
que sit ad tuam, ô bone Deus,
immensam misericordiam, ad
carentem sine bonitatem tuam,
confugere, easque supplices per
preces mihi deposcere. Ne me
Tibi auferas, ô Domine, sed
po-

& nostra
potius n
vere po
tuâ in a

Non
rogo ut
ves in v
lum ut n
& Spiri
auferas
lem tuu
ritu tu
me. C
mihi da
firmes,
Te, qu
rum; nu
virium
defectu
æternu
ædifici

Et nostrarum Calamitatum. 113
potius me mihi, quò tecum vi-
vere possim & beatificâ visione
tuâ in æternum perfrui.

XLI V.

Non solum, Creator meus,
rogo ut spiritum rectum inno-
ves in visceribus meis, non so-
lum ut non projicias à facie tua,
& Spiritum tuum sanctum ne
auferas à me. Sed & principa-
lem tuum Spiritum peto. Spi-
ritu tuo principali confirma
me. Certum est nisi ipse qui
mihi das spiritum, eundem con-
firmes, solidum efficias, & per
Te, qualis esse desidero, libe-
rum; nullius futurus sim valoris,
virium nullarum, atque ilico
defecturus. Necessè est, ô
æternum Bonum meum, ut
ædificium tuæ ergà & in me
gra-

114 *Notitia Divina Gratia,*
gratiæ, ab ipsis auspiceris fun-
damentis, erigas, attollas, ab-
solvas. Ipse ut à meis partibus,
per demississimam humilitatem
auspicari id possim, mihi largiri,
tuæ Bonitatis opus erit, tuarum
quas pro me, semper vigil, ge-
ris curarum. Tuum erit soli-
damenta virtutum tuarum mihi
sufficere, quibus arietantes, in-
cursantes in me affectus pravos
retundam, & à me resalire faci-
am. Da ut accipiam omnem
armaturam tuam, ut possim re-
sistere in die malo, & in omni-
bus stare perfectus. Stem lum-
bos succinctus in veritate, &
indutus lorica[m] justitiæ, sim
calceatus pedes in præparatio-
nem Evangelii pacis, in omni-
bus sumens scutum Fidei, in
quo

Et nost
quo po
simi ig
leam f
um sp
Dei, d
bellum
me dir
que ju
si facer
vi fort

Fac
Te, &
ricord
agnosc
fortem
uno d
meoru
qui m
dition
princip

& nostrarum Calamitatum. 115
quo possim omnia tela nequif-
simi ignea restinguere, da, ga-
leam salutis assumere, & gladi-
um spiritûs, quod est verbum
Dei, da mihi robur, da vires in
bellum. Tuum est me movere,
me dirigere, me gubernare, in-
que justas vires asserere; quod
si facere tibi placuerit, vicimus
vi fortes, triumphatores sumus.

X L V.

Fac mi Deus, ut noverim
Te, & noverim me. Fac mise-
ricordiam tuam ut comprimis
agnoscam, miseramque meam
sortem deplem. Fac in Te
uno deprehendam auxiliorum
meorum fontem fomitemque,
qui mihimet ipsi ruinæ ac per-
ditionis meæ ab ipsa origine
principia & progressus depre-
hen-

116 *Notitia Divina Gratia,*
hendo : qui re ipsa comperior,
non habere me ullum mihi præ
me ipso magis inimicum. Quin
imo nec tantum in me malo-
rum vel ipsa eructare posse tar-
tara, quantum ego illa, in cu-
mulum mihi, in dirum exitum,
in pœnas æternas coacerro, &
nisi quod retines, ipse mihi ar-
cesso. Fac me scire ô bone
Deus ! me talia & istis gemina
agendo, ab æterna memet bea-
titudine avertere, & quidem
toties quoties tua me bonitas
non suffulcit : & proindè non
debere me cuiquam memet ip-
sum, præterquam uni Tibi mi
Deus, tuæque misericordiæ
juxta forti, juxta munificæ, &
infinita per pietatis & clemen-
tiæ bene de me merita sese sem-
per

Et no
per
tanti
numi

As
non h
form
am v
ne ta
esse c
Neq
aut n
fuit a
co ef
quæ
id ips
elego
ipsun
esset,
te ef
excid

de nostrarum Calamitatum. 117
per æquanti, mensuramque
tanti & nominis implenti &
numinis.

X L V I.

Agnosco mi Domine, quod
non habeam adversarium æque
formidabilem quam ipsam me-
am voluntatem; quod à nemi-
ne tam alienum tam refugum
esse oporteat, quam à me ipso.
Neque enim ullus aut plurium
aut majorum malorum mihi
fuit auctor quam ego. Agnos-
co esse meæ electionis, & illius
quæ eam excepit, ruinæ meæ
id ipsum, quod Te mihi non
elegerim potissimum, ut ut id
ipsum eligere in manu mea nec
esset, neque nisi Te conceden-
te esse posset. Quo funditus
excidam, inteream, perdar, non
est

118 *Notitia Divinae Gratiae,*
est ut multis mi Domine, labo-
res: unica plus satis ei perfici-
endo permissio tua suffecerit,
ab hoc omnia se in necem &
ruinam actutum accingent, va-
lebunt. Agnosco, quod dum
Tibi inservio, Te adoro, Te in
me agentem admitto, sic ope-
ror quidem, at Tu quidquid sic
à me fit largiris, creas, promo-
ves. Absque Te nihil egerim,
atque vel inservire Tibi ut pos-
sim, non dicam placere, longè
abest, nedum ut in ullo bono
perseverare me posse mihi per-
suadeam. Nequidem illa quæ
nunc sentio, aut sentire mihi
videor, in sensum meum cade-
rent, se à me sentiri posse per-
mitterent.

Ergo

Et no

Er
nibus
aut m
sunt,
renun
à Te
tingit
ample
me si
Sunt
contr
altera
nica.
niant
illinc
mea,
sum
tineat
ter se
tunt

XLVII.

Ergo etiam ô Domine omnibus omnino quæ in me sunt, aut mea, aut quæ circum me sunt, nisi & ipsa simul à Te sint, renuntio. Quicquid verò mihi à Te aut per Te obvenire contingit, magni id omne æstimo, amplector, ut admissionis apud me sint intimæ, exactè curo. Sunt in me duæ admodum sibi contrariæ Civitates, quarum altera Tua est, altera Babylo- nica. Non quod bene conveniant & in una sede morentur illinc tua Gratia, hinc peccata mea, sed quod ut ut Gratia tua summum in nos imperium obtineat, sæpe numero tamen inter se quam acerrimè committuntur: dum naturæ meæ curæ
in

120 *Notitia Divinae Gratiae,*
in pravum induruit, pervicacia
vel Gratiae tuae decedere pervi-
caciter recusat. Ut ut amoris
tui me sensu tangi capi compe-
riar, ilicet tamen qui mei mihi
est perversus amor, tuum amo-
rem, si possit foras extrusum
velit. Obnixa stat pars inferi-
or mei, stat refractoria, stat
contumax, eoque nomine abo-
minanda. Quicquid affectus
mei pravi habent, quicquid ani-
mi mei impulsus habet perversi,
quicquid in scelera & nefas
provexi in unum coit, facto
agmine: quicquid boni quid
habet, quicquid aliqua se per-
fectionis gloria commendare
possit, pro se quisque expugna-
tum velint, ni superioribus ani-
mae partibus accederes, easque
&

& nos
& animi
num s
tio in
Caro e
sus spi
carnem
cem ac
cumqu
Vita h
litia est
prælia,
dique
rum.
guo im
parata
nostræ
Te offe
facilitas
observo
parvis i
quod c

& nostrarum Calamitatum. 121
& animares & armares, in æternum servire cogentur. Sentio in me bella, horrida bella. Caro enim concupiscit adversus spiritum, spiritus adversus carnem. Hæc enim sibi invicem adversantur, non ut quæcumque velimus, illa faciamus. Vita hominis super terram, militia est. Omnia bellum spirant, prælia, strages, victorias, & undique se alternantes vices rerum. O Domine quam exiguo intervallo à se invicem separata sunt, illinc infirmitatis nostræ maligna tenuitas & ad Te offensandum quam prona facilitas, hinc cultus ille quo Te observo, ac deveneror! Quam parvis inter se distant spatiis, & quod criminibus meis illachry-

F   mem,

122 *Notitia Divina Gratiæ,*
mem, & quod in ea me indu-
am! Quam non longe à se di-
stant quod Te amo & sequor
modo, modo abs Te divortio
facto, res Tibi tuas habeas ju-
beo; & Te totum vel prorsus
abnego! Lachrymis vixdum
deterfis, iterum eo in offensum
Tui. Momentum non inter-
cedit, quod à percepto, quanta
Tui sit dulcedo, quam sis ama-
bilis, & quanta Tui ad nos af-
fluxus gratiæ, nostri nos iterum
statim mali affectus in contra-
ria raptent, eaque in peccata
sua denuo ferantur facilitate ac
comitate, ut omnino illorum
in se imperia constabilita vere
liquido testentur. Recipiunt
illa, admittunt, promoventque.
Vicissim vixdum procido, cum
Tu

& n
Tu au
per T
vos la
tande
hoc r
fragili
tus tu
at, se
quibu
reliqu
tute t
fane l
que i
justa,
defigi
mimu
singul

Ben
mi Do
notitia

& nostrarum Calamitatum. 123

Tu attollis: ego vero vixdum per Te euectus sum, cum in novos lapsus feror. Quid hoc retandem est mi Domine, quid hoc rei; si non, quod vasculis fragilibus clausum se teneat virtus tua, nec fragilibus dumtaxat, sed quæ fas sit miserari, in quibus ad hæc nihil boni sit reliquum præter id quod à virtute tua habent. Argumento sane longè id fortissimo sit atque invicto, quod si qua pia, justa, voto desideramus, si qua designamus, si qua facto exprimimus, deberi universa illa & singula uni misericordiæ tuæ.

XLVIII.

Bene placeat Tibi exinde, omni Domine, ut meimet ipsius notitia in gaudium mihi ac solati-

F 2

lati-

124 *Notitia Divinae Gratiae,*
latium cedat, sed magis Tui.
-Beneplaceat me posse indefes-
lis cogitationibus in id intendi,
Tu quis sis: ego quis ut ne mi-
hi lateat. Est mihi hoc in sum-
ma votorum. Da mihi, sum-
me Deus, considerandi omni-
potentiam tuam facultatem: da
clementiæ; da omnium, quæ
devoti, quæ supplices, ex debito
nostro, meritoque vestro, sum-
mo illius numini offerimus,
immensæ vestræ in nos pietati
omnibusque quæ jure tuo nos
Tibi tribuere fas æquumque est
vectigales: tuorum at compri-
mis illorum beneficiorum, per
quæ redemptos nos voluisti,
redemisti, nunquam non me-
mores quanto pretio simus re-
dempti, & nunquam ejus me-
mo-

*E*n
mori
nostr
la fue
dia:
nostr
ipse p
nostr
pacis
livore
ut qu
ab im
robur
struat
sub c
Ut qu
ta, n
cedan
Tibi p
pergre
mibi c
magis

Et nostrarum Calamitatum. 125
moriā posituros, quod malis
nostris nusquam ulla alia mede-
la fuerit, quam à tua misericor-
dia: quod verè languores Tu
nostros tuleris, dolores nostros
ipse portaveris, propter scelera
nostra attritus fueris, disciplina
pacis nostræ super Te sit: & tuo
livore sanati simus. Est ergo,
ut quæ nobis incumbunt mala,
ab imbecillitate nostra, tuum
robur debellet, exuperet, de-
struat, evertat, exterminet, suæ
sub clementiæ jugum mittat,
Ut quæ Tibi attribuimus debi-
ta, nobisque & malis nostris
cedant in remedium, ut quæ
Tibi perfectionem omnem su-
pergressa est perfectio, invitam
mibi cedat, quantâcumque vitâ,
magis vitalem: ut in gaudium,

F 3

qui-

126. *Notitia Divina Gratia,*
quibuscumque gaudiis sublimi-
as exeat, dum vivo, & vitam
quoque super omnem, & quid-
quid mihi, Deus meus, voluisti;
se super offerat. Sis Tu omnia
in omnibus, Deus. Sim ego
nihil in omnibus, per omnia,
in me ipso me comprimis, qui
nihil sum absque Te; & si quid
nihilo aut dari aut cogitari po-
test minutum magis. Sciam
omnes uni mihi pœnas deberi,
nec esse, nisi per Te unum,
quid ut consequar quod re ve-
ra decorum sit, aut mihi id asse-
quenti gloriosum.

X L I X.

Velis, bone Deus, ut homi-
nes qui sumus, cum desideriiis
curisque nostris, solatiorum
nostrorum spem, solatia quæ-
cum-

& nost
cumqu
tura n
unâ t
unicè,
mus c
quippe
hærean
sequar
spirati
in tuas
imitan
bus es
issimè
quippe
suum.
stram
tuam
per Te
Redde
captivi
redona

Et nostrarum Calamitatum. 127
cumque & quæ ex illis obven-
tura nobis gaudia speramus, in
unâ tuâ Misericordiâ, quam
unicè, unicam petimus, habea-
mus collocata: ut ei, (alternæ
quippe & toti tuæ) placeamus;
hæreamus mandatis tuis; tua
sequamur consilia: tuas ad in-
spirationes vigiles excitemur:
in tuas intenti virtutes, & ad ea
imitanda proni, quæ in omni-
bus esse dedisti quam perfect-
issimè expressa: Te referentia:
quippe Creatorem Auctorem
suum. Da, cæci ad lucem ve-
stram nos agamus, infirmi ad
tuam medelam, jam mortui,
per Te, ut à morte resurgamus.
Redde Te propitium egenis,
captivis libertatem pristinam
redona, sit suum à Te solatium

F 4

af-

128 *Notitia Divina Gratia,*
afflictis, sit indignâ sub perse-
cutione laborantibus à Te tu-
rela, esto Tu iis asylum, redde
tristibus per quæ gaudeant: ma-
le turbatis, per quæ ad tran-
quillitatem se componant: ser-
vis libertatem. Da hæc omnia
per tuam, miseri, gratiam con-
sequamur, omnia hæc, & si quæ
sunt his majora, esse, provenire,
& providere ab Omnipotenti
Dei sola manu fatemur debere
procedere, & non nisi ab infi-
nitâ tui unius misericordiâ ad
nos præter meritum defluere
agnoscimus. Uni tuæ Gratia
vestræ auxilia nostra debemus,
qui eidem, quod sumus, quod
vivimus, cui nostras resurgendi,
ipsis quoque à rogis & sepul-
chris, spes nostras; cui tot tan-
to-

& nos
torum
quibus
rendis,
quam

Om
mine,
bi acce
debuist
missum
camus
dum?
stris T
contuli
nostra
giente
Quis co
non da
Quis et
tendere
Te ut a

& nostrarum Calamitatum. 129
torumque bonorum gaudia,
quibus nos ebuccinandis offe-
rendis, rumpamur licet, nun-
quam simus suffecturi.

L.

Omnia nobis donasti Do-
mine, proindè quoque illa Ti-
bi acceptum ferimus. At enim
debuistine illa nobis post com-
missum illud quod origine vo-
camus peccatum tam horren-
dum? Quid nos ex reculis no-
stris Tibi in redhostimentum
contulimus, præter crimina
nostra & noxas? Te non lar-
giente quæ possemus donare?
Quis conqueri potest, ea quæ
non das, sibi data non fuisse.
Quis etiam precibus non con-
tendere potest, Tibi ut seruiat,
Te ut agnoscat sibi Dominum,
F S ut

130 *Notitia Divina Gratia,*
ut quæ illi data velis & concessa,
ea quoque des! Estne quispiam
qui jure crediti infinitam
tuam Misericordiam ac Grati-
am sibi audeat vendicare? Est-
ne qui dicere aliquid juris sibi
esse, cujus intuitu charitatem
tuam ipsi debeas? Ecquod ef-
set si non hoc peccatum, illud
quod in Majestatem tuam Lu-
cifero fuit commissum, si lice-
ret quis non Te sed semet ip-
sum salutis suæ esse auctorem?
Per sua Tibi merita ad Glori-
am tuam jus esse? Forte sit, ut
æternæ Charitatis, ut beneficent-
iæ infinitæ non simus debito-
res? Forte cum nos crearas,
gratiam etiam nobis non est
impartitus? Forte non offen-
dimus Te peccatis nostris?
For-

& nos
Forte
nes in
nis me
Forte
dedisti
semus
illius,
dispen
non e
tentia
contrit
comm
am sua
perditu
ab im
tineri u
Tu Pri
punctio
homine
nas, in
iturus.

& nostrarum Calamitatum. 131

Forte per nostras transgressio-
nes in æternum condemnatio-
nis meritum non incurrimus.
Forte & Tu non dedisti ut non
dedisti, ut peccatis nostris pos-
semus illachrymare? Aut lucis
illius, per quam nostra nobis
dispendia ad oculos, patent,
non es auctor: ut nec pœni-
tentia, compunctionis, aut
contritionis istius per quam ad
commissa sua suspirat, superbi-
am suam deplorat, seque esse
perditum? Hæc omnia sanè
ab immensa Bonitate tua ob-
tineri ut possent, opus fuit ut
Tu Princeps lachrymas, com-
punctiones, donares, adeoque
hominem ipse indueres, in pœ-
nas, in mortem pro hominibus
iturus. Opus fuit effundi pre-
cio-

F 6

cio-

132 *Notitia Divinae Gratia,*
ciosissimum illum sanguinem
tuum, ut ad nos qui Christum
professi, glorioso Christiano-
rum nomine insignes nos feri-
mus ac sublimes, omne quod
ex illo redundat lucrum def-
cenderet: opus est singulis nos
momentis, & semper citrà in-
termissionem nos juves, nobis
opituleris, adsis, foveas, perpe-
tuam geras nostri curam, pro-
tegendis, defendendis nobis,
semper agas intentus.

L I.

Ecquis, præter Te, mi Do-
mine, salutem meam se totum de-
vovit, impendit? Ecquis præter
Te omnium bonorum meo-
rum auctor fuit? Quid à me
aliud, quam quod ad sanctas in-
spirationes tuas pervicax, iis
ob-

& nost
obnixu
repugn
bene à
imput
cepta
jumen
ta for
mi Do
junge
morte
retuli
delam
datur
pecca
omni
go &
imper
dum
ciam
quod
mihi

obnixus, rebellis, obstiterim, repugnarim? Si quæ suppono bene à me facta, cui est quod imputare illa debeam, quod accepta ferre? Quis mihi hic adiumento, quis opem tulit? Totâ fors mea, toto asse est tua, mi Domine, & comites illi adjungere dolores tuos, tuam mortem licet, quamque ab illis retuli malorum meorum medelam, atque ipsam, quâ frui datur, vitam. A me non nisi peccata quævis, à Te Gratia omnis promanarit. Verum ergo & æquum est, omnia quæ imperas, facere me debere, & dum id quod exigis facio. Faciam id in bono. Per Te est, quod edocear, quod sciam, sic mihi faciendum esse quod pos-

F 7

sum

134 *Notitia Divina Gratia,*
sum facere, quod facio. Om-
nia Tibi debentur quæ Te me-
cum & pro me in partes veni-
ente sub Te mihi duce, do
effecta.

LII.

Ecquis eorum quos justissi-
ma tenet condemnatio, queri-
moniam aliam, omnino ullam
instituat, quam non suis culpis
deputet, suis assignet crimini-
bus? Ecquis est quem non sua-
met ipsius peccata, jam tum à
primâ origine condemnent?
Quemnam Tu Deus, esse vo-
luisti vas electionis tuæ, nisi cui
quam optimè velles! Jamne
non debeatur illa infinitæ tuæ
Sapientiæ, & secundum illam
judiciis tuis non perscrutabili-
bus? Tui arbitrii est, pro tuo
bene-

& nos
benep
dispo
benep
sibi c
sum su
Ut ut
atque
ni inv
& à ta
mus,
issima
velles
ducta
res, e
tinus
atque
diviti
Dei: e
sunt j
les vi
novit

benepiacito eligere, ordinare,
disponere, definire. Tibi quæ
benepiacent, quæ determinas,
sibi convenientia quaquaver-
sum sunt, utilia, sancta, perfecta.
Ut ut vel omnes & singulos uni
atque eidemque condemnatio-
ni involveres, esses justissimus,
& à tali quoque sententia opti-
mus, consummatio is perfecti-
ssimæ. Si quæcunque creasti
velles perdita, ad nihilum re-
ducta, si alia creare velles, crea-
res, esset id, mi Domine, pro-
tinus omne quam sanctissimum
atque optimum. O altitudo
divitiarum sapientiæ & scientiæ
Dei: quàm incomprehensibilia
sunt judicia ejus, & investigabi-
les viæ ejus? Quis enim cog-
novit sensum Domini, aut quis
ei

136 *Notitia Divinae Gratia,*
ei Consiliarius fuit? aut quis
prior dedit illi & retribuetur
illi? Quoniam ex ipso, & per
ipsum, & in ipso sunt omnia,
ipsi gloria in sæcula. Non pe-
netrat hæc homo, animans ig-
norantiæ plenum, miserum, &
quod ipsiusmet sui habeat no-
titiã, nedum ut agnoscat quæ
& quanta ipsum circumcingant,
qualia communicentur: quod
nec ea quæ intus & in se habet
capit, nec quæ circa, extra, in-
fra, supra se sunt. Secreta tua
& judiciorum profundissima
quomodo sit ut humana pru-
dentia, quæ crassissimis igno-
rantia tenebris est obseptissi-
ma, pervestigari à se posse præ-
sumat? Fortean hæc magis
ipsum magis concernere, quàm
per-

& nost
pervide
tuum
quod e
est futu
omnia
jam an
donata
tur, T
tuæ sun
profite
manci
reculis
res &
Cogita
ne, nil
as per
perdit

Qu
tur, si
pende

pervidere, quàm agnoscere, tuum id omne esse quod fuit, quod est, quodque in æternum est futurum? Quam fateri, quod omnia quæ Tibi tribuuntur, jam ante sunt ei, ut dari possint, donata, & quando id ei donatur, Tibi ut serviat, faciat quæ tuæ sunt voluntatis, humillimè profiteri teneatur Tibi, esse se mancipium inutile, & quod de reclusis suis nihil ei præter errores & sphalmata sit residui. Cogitandum mihi, mi Domine, nihil à me quod non sit suas per misérias & noxas quam perditissimum posse proficisci.

LIII.

Quàm male mecum ageretur, si mea à me uno salus dependeret! Quàm, si solus, si
abf-

138 *Notitia Divina Gratia,*
absque Te, mi Domine, tenerer
esse fortunæ meæ faber? Quàm,
si filius esse deberem mearum
manuum, operum meorum! Si
me, qui miseriarum mearum
sum architectus, ad me unum
tanquam ad medelæ meæ auto-
rem unicum cogerer respecta-
re! Quàm, si me unum habere
salutis meæ principium, medi-
um, finem! Tu, mi Deus,
Creator, Redemptor, Salvator,
mihi, tua Pietas, Clementia,
Misericordia, tuus Sanguis,
Mors tua, Crux quam subiisti,
principium, medium, finis, sal-
vationis meæ sunt. Quæcum-
que ago, eligo, admitto, am-
plector, struo, omnia in om-
nibus, per omnia debeo Crea-
tori meo, Autori, Redemptori,
ani-

Græost v
animar
meo. I
fumma
meum,
lorum
Tu gra
Domini
rum, &
cum fil
das ipsi
rant, t
& cum
negotia
putum
tua for
igis, &
ta, cum
quam f
in sol
ne, su
manu

Ernesti rarum Calamitarum. 139
animarum Sospitatori, Deo
meo. Ipse bonorum meorum
summa fors est, Ipse scutum
meum, Ipse protector, & ma-
lorum meorum expugnator.
Tu gratiosissime, liberalissime
Domine, ludis in orbe terra-
rum, & deliciae tuae sunt, esse
cum filiis hominum. Tu prior
das ipsis, quae Tibi exinde offe-
rant, tuaeque aeternae charitati:
& cum tota fors sit tua, dicis,
negotiamini dum venio. Com-
putum de illa tanquam si non
tua foret, sed aliena à nobis ex-
igis, & quae departitus es talen-
ta, cum sint ea tua, nostra tan-
quam si essent, assignas nobis
in solutum. Tua, mi Domi-
ne, sunt omnia, & quae de
manu tuâ accepimus, dedimus
Tibi

140 *Notitia Divina Gratia,*
Tibi. Das nobis præmia de
tuâ sorte, das ex eadem, tan-
quam si solveres usuras. In Te
metipso divitiarum nostrarum,
eorumque, quæ nobis fers,
auxiliorum reponis fundamen-
ta. Scis bone, nobis absque
Te neque opem esse nec opes,
& si nobis relinquamur, non
posse, non esse quàm perditis-
simos, quàm miserrimos.

L I V.

Fœlicem ô verè Providentiæ
tuæ dispensationem! ô pro-
fundam Sipientiæ vestræ in-
comprehensibilitatem! qui cum
nullo se tutari, cui inniteretur
salus nostra, posset tibi sine nul-
lis sibi ipsi quæ sufficeret fulcire,
munimentis, nullum à partibus
jus, nullam in sui patrocinium
pro-

Et nostram
proferre
cujus cre-
tum, T
mo pare
mam pi
me Don
nostræ
bile, im
fundame
mensa t
rens &
excelsio
voluit,
rum acc
veri, c
cum pe
mea, id
Te situ
perdere
id suffi
benignè

Et nostrarum Calamitatum. 141
proferre justitiam, nullum ali-
cujus creaturæ pro nobis meri-
tum, Te tamen ipsum justissi-
mo parenti pro nobis in victi-
mam piacularem Clementissi-
me Domine obtulisti in salutis
nostræ incunctabile, immuta-
bile, immobile, atque æternum
fundamentum, quod ipsum im-
mensa tua Bonitas, tua fine ca-
rens & omnibus operibus tuis
excelsior Misericordia tale esse
voluit, sanxit ut per nulla re-
rum accidentia alterari, remo-
veri, convelli posset. Ergo
cum pereo, est ex me perditio
mea, id ipsum volente; at in uno
Te situm est, ut me nec possim
perdere, Te mihi vires quæ in
id sufficiant, per tuam Gratiam,
benignè suppeditante. Ista tua,
mi

142 *Notitia Divinae Gratiae,*
mi Domine, Misericordia, tua
ista Virtus, tua in quam actus
fuiſti, Crux illa, & pro meis
quidem delictis, tua illa Vita,
quam, meas tua Morſe noxas
ut expiaret, poſuiſti: Morſ illa
tua, quæ vitam mihi dedit, quæ
ſalutem, fundamentum illius eſt
Gratiæ, quâ me donatum vo-
luſti: ea ipſa nec id eſſet quod
eſt, nec potens, ſi quid eam
Bonitas tua, Misericordia, to-
tam non efformarent. Perfecta
non eſſet Redemptionis Gratiæ,
ſi eam non ſolidaffes, firmaffes,
obſignaffes, per Morſem tuam,
tuos per Sudores, & Sacri tui
Sanguinis profluvia: irrigare
corda noſtra quæ redemiſti,
non poſſes, niſi ea Sanguis &
Aqua eſt tuo; quæ latere ebulliit,
tuam

Et no,
tuam
meſta
Majeſt
emun
am a
cum
jam t
poſſe
nobis
amnu
trem
quoq
infirm
quid
ſciren
rabili
Noſt
nobis
nos a
mè, &
ſcire,

Gratiam nostrarum Calamitatum. 143
tuam per charitatem non hu-
meclaret, & ab omnibus in tuā
Majestatem commissis nostris
emundaret. Gratiam illam tu-
am abs Te precibus nostris
cum impetramus; Tu nos in id
jam tum prævenisti, orare ut
possemus, fecisti; preces pro
nobis in hortulo & in ipsa eti-
amnum Cruce fudisti ad Pa-
trem tuum, & per Te nostrum
quoque. Tuus Spiritus adjuvit
infirmiorem nostram, dum
quid orandum nobis esset, non
sciremus, & gemitibus inenar-
rabilibus pro nobis postulavit.
Nostrum est, ut cum tantam
nobis elargiris Gratiam, Tibi
nos affundamus quam humilli-
mè, & in omnibus quæ agimus,
scire, agnoscere debemus, agere
nos

144 *Notitia Divinae Gratiae,*
nos id ope ac beneficio Gratiae
à tuâ nobis omne manu
proficisci. Ut ut enim certum
esset per tuam id nobis Grati-
am cedere in quaecunque me-
ritum, cum & quod per illam
operamur, debetur tamen id
omne solis meritis tuis, debetur
pœnis, quas in Te recepisti,
debetur tuis quos pro nobis
exantlasti laboribus. Ipsa illa
quanta quanta est gratia, debe-
tur Gratiae tuæ.

LV.

Quid habes quod non acce-
pisti: sin autem accepisti, quid
gloriarie quasi non acceperis?
Verba sunt mi Domine, vasis
Tibi electi, Gentium Apostoli
Pauli. Poscimus quidem nos,
sed elargiris Tu nobis, quæ
pos-

& nostri
poscam
Te im
agimus
antecer
fluente
mur,
Si quæ
quæ su
decet,
Et eras
pro no
sustine
nostri,
apud T
sum ap
ut quo
terraru
sine T
possent
cedenti
hoc ips

et nostrarum Calamitatum. 145
poscamus. Desideramus, sed
Te impellente. In desideranda
agimus, Te præcipuè atque in
anteceffum in opera nostra in-
fluente. Quæ nobis promere-
mur, sunt meriti non nisi tui,
Si quæ sustinemus, Tu das, ut
quæ sustinemus rectè atque uti
decet, possint à nobis sustineri.
Et eras ad hæc jam ante passus
pro nobis, & mala pro nobis
sustinendo promerueras, ut &
nostri, in illis sustineremus, sua
apud Te foret ratio. Est id ip-
sum apertissimum. Namque ut
ut quotquot mortalium orbis
terrarum habet concurrat, nihil
sine Te, nihil sine Gratiâ tuâ
possent mereri, nihil, non præ-
cedentibus meritis tuis; imo nec
hoc ipsum quidem quod me-

G

re-

146 *Notitia Divina Gratia,*
rerentur vel tantillum. Totum
tui est muneris, totum Gratia,
totum Bonitatis, quod saltem
id per Te possint.

LVI.

Hoc ipsum quoque, mi Do-
mine, benignè nobis annue, ut
plenè sciamus ac planè, quæ
Tibi debeamus, ac quanta : ut
noscamus nos ipsos. Quò ad
Te convertamur, nos converte.
Efficacem ad hoc validamque
nobis potentiam esse velis. Vi-
am justificationum tuarum do-
ce nos, & erudiamur in mirabi-
libus tuis. Operibus nostris in-
cumbamus vegeti, dum in Tuã
identidem Crucem oculos ha-
bemus fixos : dum labores su-
doresque tuos attendimus, la-
boremus, sudemus, feramur ad
imi-

& no
imita
gressi
quam
as inf
admo
ductu
fac, h
mitus
audia
diant
nitent
lisque
illum
quem
Gemi
nobis
sentia
tia ne
nituri
se ani
maru

& nostrarum Calamitatum. 147
imitationem Tui: tua nos ante-
gressi preinamus vestigia. N
quam nos à Sanctis qui per tu-
as inspirationes animis nostris
admoventur impulsibus, sub-
ductum nos eamus. Percipiant,
fac, hauriant corda nostra, ge-
mitus tuos illos, audiant voces,
audiant clamores, quos ut au-
diant, totus cupis. Agere pœ-
nitentiam volupe sit nobis, ma-
lisque nostris illachrymare, &
illum quoque ad modum, ad
quem fieri nobis illud exigis.
Gemitus columbulæ tuæ fiat
nobis, & tuâ cum turture ad ab-
sentiam Bonitatis & Clemen-
tiæ necnon & Gloriæ tuæ, mi-
niturentes quiritemur. Pascant
se animæ nostræ pane lachry-
marum & doloris. Sana Do-
G 2 mi-

148 *Notitia Divinae Gratia,*
mine nos & sanabimur, salvos
nos fac, & salvabimur, quoniam
Tu Domine laus es nostra. In
tentationibus succurre, præsto
fit nobis auxilium tuum, cum
proni in faciem cecidimus, ter-
ram nos ultra mordere, ne ve-
lis, quidquid elati in nobis est
Spiritus, deprime. Fac humiles
ex superbis. Videant per Te
oculi nostri, pulsas tenebris ad
Te vigilent. Nullum corda
nostra exhinc, Te tuos ignes
sufficiente, adurat frigus. Red-
de dies antiquos, quales dede-
ras à principio, idque ut per in-
ditam pectoribus nostris à Te
pœnitentiam, Tibi quæ placeat,
fac consequamur. Habeat illa
à Te tuâque Clementia prin-
cipium suum, nec ullatenus per-
mit-

mitt
sibi
attri
Gra
anim
oper
quid
debe
quid
Hum
supp
Tibi
abs
ma d
ne, S
res n

Fa
Te d
gro sp
omne

Gratiae nostrarum Calamitatum. 149
mitte, illam stulta praesumptione
sibi viribusque suis mens non
attribuat; cum non nisi uni tuæ
Gratiæ debeatur. Absit ut in
animos nostros inducamus,
operari quippiam, nisi sub Te,
quid nos posse; qui totos nos
debemus non nisi Tibi. Quid-
quid hic vani est, è nobis erue.
Humillimi Te ut deveneremur,
supplicemus, effice. Totos nos
Tibi ut resignemus, addamus,
abs Te da consequi, à plenissi-
ma denique nostri abnegatio-
ne, Sanctitatis tuæ radiis illust-
res nos redde.

LVII.

Fac Domine, toto pectore
Te diligam, totâ animâ, inte-
gro spiritu, totis viribus; huc se
omnes animæ meæ facultates

G 3

quid-

150 *Notitia Divina Gratia,*
quidquid meorum est sensuum,
Grant. Unica mihi sit in Te
fiducia, spes unica. Effice ut
peccatis, mundo, carni, dæmo-
ni ubi repudium misero, sua si-
bi habere jussero, Tibi me uni
totum sincerè dedam & tran-
scribam. Quidquid sic à me fi-
et, id Tu quoque & perfectum
esse velis & in æternæ perseve-
rantia constantiam exire.

LVIII.

Nequeo me bone JESU,
Salvator meus, Tibi tradere,
nisi Te mihi prior tradideris.
Placere nec possim, nisi per
quæ placeam, jam tum ante à
Te consecutus fuerim. Qua
placebo, nec satagam, nisi per
Te sit mihi facultas satagendi.
Abdicare me à memet ipso, Te

sequ
à me
deris
in an
sequ
me
est u
man
Quo
pos
opu
tine
meu
que
deris
hære
æter
lacu
hoc
ar,
Cæl

de nostrarum Calamitatum. 151
sequi nequeo, nisi Tu me prior
à memet ipso segregem red-
deris. Ut merear à Te suscipi,
in antecessum est ut à Te con-
sequar mereri quod possim. Ut
me Tibi offerre possim, necesse
est ut jam ante id à benificentia
manuum tuarum obtinuerim.
Quo conferri Tibi à me ulla
possint, Tu mihi ut contuleris,
opus habeo. Quo Te mihi at-
tineam, habeam, possideam,
meus jam antea ut fueris me-
que tenueris, habueris, posse-
deris decet, qui sum Domine
hæreditas tua, tua possessio,
æternique tui Domini quotu-
lacumque pars. Da in exilio
hoc in terris meo à Te attine-
ar, quo beatificâ visione tuâ
Cælesti in Patria mea lætus
fru-

152 *Notitia Divinae Gratia, &c.*
fruar. Tu me, Bone, his in
is totum habe & juris tui,
quo supra in Cælis æternùm
laudem; & cum Seraphim &
Cherubim incessabili voce
proclamem, SANCTUS,
SANCTUS, SANCTUS,
DOMINUS DEUS ZE-
BAOTH, pleni sunt Cæli &
Terræ Majestatis & Gloriae
ejus. *Fiat, fiat,*

FINIS

